

40856

சும - தாமிர
உயிர்த்துப்
பலகணி

1952

R. 65,0
N 52

111600

உபநிஷத் பலகணி

ராஜாஜி

R65.0

N52

1116cc

ரத் பதிப்பகம்

உபநிஷதப் பலகணி

சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார்

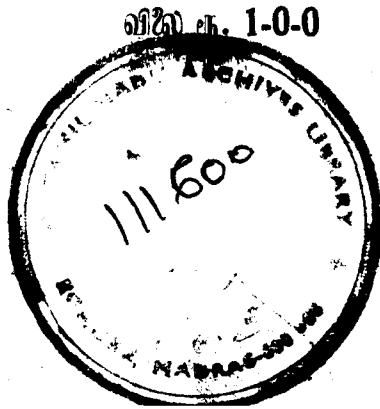

40856

மூன்றாம் பதிப்பு
அக்டோபர் 1952

M. I. P. PROJECT
Microfilmed.

R65,0
152

முன்னுரை

மிகோன்னத புகழுக்கு உரித்தான உபநிஷத்தின் பொருளை எனக்குள்ள அறிவைச் செலுத்தி பக்தி சிரத்தையுடன் தமிழர்களுக்கென்று எழுதியதை பாரதிபதிப்பகத்தார் வெளியிடுகிறார்கள்.

உபநிஷத்தில் நம்முடைய பெரியோர்கள் தவறும் ஆராய்ச்சியும் செய்து மெய்ப்பொருளின் சன்மையை விளக்கியிருக்கிறார்கள்.

சுமஸ்கிருதத்தை தமிழ் எழுத்தில் எழுதுவதற்கு ஒரு வழிகண்டு அதை இதில் கையாண்டிருக்கிறேன்.

க, ச, ட, த, ப, இந்த ஐந்து எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு பேதப்பட்ட உச்சரிப்புக் கொள்ளும். சுத்த வல்லெழுத்து ஓசை ஒன்று. அதுவே அழுத்த உயிர்ப்புடன் கலந்தது மற்றொன்று. கனத்த தூலாடு உச்சரிப்பது மூன்றுவது. இந்தக் கனத்த தூல் அழுத்தமான உயிர்ப்புடன் கலந்து வநவது நான்காவது.

தேவநாகரி, தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய இந்திய பாவைகளில் இந்த நான்கு எழுத்துக்களும் வெவ்வேறு எழுத்துகளாகவே இருக்கும். தமிழ் எழுத்துக்குக் கீழ்க்கண்ட குறிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு தேவநாகரிக்குப்பதில் தமிழ் எழுத்துக்களையே உபயோகிக்கலாம்.

க ச ட த ப

சுத்த வல்லெழுத்து ஓசைக்கு அடையாளம் கீழ்க்கோடு :
அழுத்தமான உயிர்ப்புடன் உச்சரிக்க வேண்டுமென்பதற்கு அடையாளம் இடடைக்க கோடு :

கம்மில், புதுவகை அறிவு தூல்களைக் கற்றவர்கள் கம்ஞ்சிய பூர்விக தரும தூல்களைப் படிக்காமலிருப்பது பலவிதத் தீமைகளை விளைவித்து வருகிறது. பிற்தேசக் களில் இவ்வாறில்லை; படித்த கூட்டம் தங்களுடைய சமூகத்தார் பின்பற்றும் மததூல்களை அங்கே புறக்கணிப்பது கிடையாது. அந்நூல் அந்த கூட்டத்தின் தரும முறைகள் முற்போக்கான கார்ப்பில் இருந்துவருகின்றன. ஒலித்து தருமம் சேர்க்கட்ட விலையிலிருப்பதற்கு ஒரு பெரிய காரணம், கம்முடைய தேசத்தில், மததூல்களிலாவதற்கும் மற்றவகைக் கல்வி கடைத்தவர்களுக்கு மிகையில் ஏற்பட்டிருக்கும் பிரிவே. கம்முடைய முன்னோர்கள் எழுதிவைத்திருக்கும் அரிய தரும தூல்களைப் புதுவகை அறிவு பெற்றவர்கள் படித்து, கையறிஞர்களைப் போல் தங்களும் அவைகளை ஆராய்ந்து பொருள் உரைக்கத் தகுதி பெற்றால், சமூகாயமும் மதமும் வேறு முயற்சியின்றிைய தாமாதத் திருத்தி விடும். இதற்காகக் கலாசாலை யாணவர்கள் தங்களுடைய முக்கியமான கடமைகளுள் இதைப்பற்றி

சேர்த்துக்கொண்டு, நம்முடைய பழைய நூல்களை நன்றாய்க் கவனித்துப் படிக்க வேண்டும்; படித்துச் சமூக முன்னேற்றத்திற்காகத் தொண்டு செய்ய வேண்டும்.

ஹிந்து தருமத்திற்குப் பிரமாண நூல்களுள் முக்கியமானவை உபநிஷத்துகள். உபநிஷத்துகளில், சீடன் குரு வினிடம் மிக நெருக்கி உட்கார்ந்து விஷயம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுகிற முறையில் ஆத்மஞானம் போதிக்கப்படுகிறது. அக்காலத்து வாழ்வு நாம் இந்நாளில் நடத்தும் வாழ்வுக்கு முற்றிலும் வேறுபடியால் பல இடங்களில் விஷயம் விளங்காமலிருக்கும். தவிர, சீடனுக்கு விளக்கிச் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை வெறும் ஞாபகக் குறிப்புதளாகக்கொண்டே அந்நாளில் ரிஷிகள் உபநிஷத்துகளை யாத்தனர். அச்சிட்டு வழங்கித் தனிமையில் படிப்பதற்காக எழுதிய புத்தகங்களல்ல அவை. இக்காரணத்தினாலும் சில இடங்களில் பொருள் விளங்குவது கடினமாகிறது. ஆயினும் வாழ்வை நல்வழியில் நடத்தி, மனதைச் சத்தமாக வைத்துக்கொண்டு, மெய்ப்பொருளில் உண்மைப் பற்றுடன் படிப்பவர்களுக்கு, இந்த உபநிஷத்துகளைப் போல் உதவக்கூடிய நூல்கள் உலகத்தில் வேறில்லை.

நம்முடைய நாட்டில் அரசு புரிந்த மொகலாய சக்கரவர்த்திகளுள் ஒருவரான ஷாஜஹானுடைய மூத்த குமாரனும், அவரங்கலீப் சக்கரவர்த்தியின் அண்ணனுமான தாரா ஷுகோ என்ற புகழ்பெற்ற மேதாவி, கி. பி. 1657-ஆம் ஆண்டில், பல பண்டிதர்கள் உதவியைக் கொண்டு ஐம்பது முக்கியமான உபநிஷத்துகளைப் பார்லி பாஷையில் மொழிபெயர்த்தான். இந்தப் பார்லி மொழி பெயர்ப்பை வைத்தே ஐரோப்பியப் புலவர்கள் கி. பி. 1801-ல் லத்தீனில் முதன்முதலில் உபநிஷத்துகளை மொழிபெயர்த்தார்கள். உடனே மேல்நாட்டில் உப

நிஷத்துகளின் பெருமை பரவிற்று. மொகலாய ராஜ குமாரன் தாராவின் உயர்ந்த அறிவும், சம்ஸ்கிருதப் புலமையும், மேலான குணமுமே, உபநிஷத்துகளின் பெருமை உலகம் முழுதும் பரவுவதற்குக் காரணமாயிருந்தன வென்ற விசித்திரத்தை நாம் என்றும் மறக்கக் கூடாது.

உபநிஷத்துகளில் சொல்லப்படுகிறது என்ன விஷயம், அது எவ்வாறு சொல்லப்படுகிறது என்பதை அறியாமல் கல்விப் பேறுபெற்ற ஹிந்துக்கள் இருந்துவருவது பெரிய அவமானம். நம்மைப் பெற்ற முன்னோர்களில் மகா ஞானிகளும் குணசீலர்களுமான முனிவர்கள் கண்ட கருத்துக்களை இக்காலத்துச் சிறுவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தலாம் என்று எழுதிய இந்தப் புத்தகத்தைப் பார்க்கும் பெரியோர்கள், குற்றங்களைப் பொறுத்து, ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

1. நசிகேதன்

வாஸுதேவஸர் என்ற பிராமணர், தமக்குள்ள உடைமை களைத் தைத்யும் தானமாகக் கொடுத்து, ஒரு பெரிய யாகத்தைச் செய்தார். அவருக்கு நசிகேதன் என்று ஒரு மகன் இருந்தான்.

தகப்பனார் செய்த யாகத்தில் தட்சிணைகள் வழங்கி யதைப் பார்த்த சிறுவன் யோசிக்கலானான்: “இத் தகைய தட்சிணைகளினால் என்ன பலன் உண்டாகும்? பிரியமான பொருள்களைக் கொடுப்பதாயிருந்தால், தனக்கு மிகவும் பிரியமான என்னையல்லவோ கொடுக்கவேண்டும்? உதவாத பசுக்களைக் கொடுப்பதில் என்ன இருக்கிறது?” என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு தகப்பனரிடம் போய், “அப்பா, என்னை யாருக்குத் தட்சிணையாகக் கொடுக்கப் போகிறாய்?” என்று கேட்டான்.

பையன் பேச்சைத் தகப்பனார் முதலில் காதில் போட்டுக்கொள்ளாம லிருந்தார். பிறகு அடுத்தடுத்து அவ்வாறே கேட்டான். தகப்பனார், வேடிக்கையாகவோ கோபமாகவோ, “உன்னை யமனுக்குத் தட்சிணையாகக் கொடுக்கப் போகிறேன்” என்றார்.

சொன்னதும், அவர் “என்ன செய்து விட்டேன்! இந்த யாகத்தில் சொன்ன சொல்லை நடத்தியே தீர வேண்டுமே” என்று திகைத்தார்.

தகப்பனாருது மனக் குழப்பத்தைக் கண்டு நசிகேதன், “ஐயனே, யமனிடம் நான் தனியாகவா போகிறேன்? எனக்கு முன் எண்ணிறந்த பேர் அவனிடம் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். எனக்குப் பின்னும் பலர் போகப் போகிறார்கள். என்னை யமன் என்ன செய்துவிடப் போகிறான்? நமக்கு முன் வாழ்ந்தவர்கள் எங்கே? நமக்

குப் பின் வருபவர்களில் கதிதான் என்ன? நெற்பயிர் போல், மனிதர்கள் வளர்ந்து முதிர்ந்து அறுபடுகிறார்கள். மறுபடி முளைக்கிறார்கள். இவ்வளவே யல்லவா?” என்று சொல்லி, யமாலயம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

யமன் வீட்டில் பையன் வருவது தெரியாதாகையால் யாரும் எதிர்கொள்ளவில்லை. மூன்று நாள் காத்திருந்தான். பிறகு யமன் வந்து பையனை நமஸ்கரித்து, “அதிதியாய் வந்த நீ சரியாகப் பூஜிக்கப்படாமல் என் வீட்டில் மூன்று நாள் காத்திருந்தாயாதலால், நான் அபராதம் செய்தவ னானேன். அதற்குப் பரிகாரமாக மூன்று வரங்கள் கேட்டு என்னிடம் பெறுவாயாக” என்றான்.

நசிகேதன் வணங்கிச் சொன்னதாவது:—“யமனே, என் தகப்பனார் மனம் சாந்தி அடைந்து என் மேல் அவர் கொண்ட கோபம் தீர வேண்டும். இது நான் கேட்கும் முதல் வரம்.”

“அவ்வாறே யாகுக” என்றான் யமன்.

அதன் பின், இரண்டாவதும் மூன்றாவதுமாக நசி கேதன் கேட்ட வரம் பரம்பொருள் உபதேசம்.

யமன் பல ஆசைகள் காட்டியும் நசிகேதன் அவற்றை மறுத்துவிட்டான். “யமனே, உயிரைக் கொண்டு ஏகும் நீ இருக்கும்வரையில், மனிதர்களின் ஆயுள் எம்மாதிரி? நீ தருவதாகச் சொல்லும் செல்வங்கள் என்ன சுகம் தரும்? ஐசுவரியங்களும், குதிரைகளும், ஆட்டமும், பாட்டும் நீயே வைத்துக்கொள். உன்னைப் போன்ற ஒரு குருவினிடம் உண்மை உபதேசம் பெற்றுச்சந்தேகங்கள் தீர்வதையே நான் விரும்புகிறேன்” என்றான்.

“உன்னைப் போன்ற தீரன் ஒருவன் சீடனாகக் கிடைப்பதும் அரிது” என்று யமனும் சம்மதித்து உபதேசம் செய்யப் புகுந்தான்.

2. தேவர்கள் தோற்றது

தேவர்களும் அசுரர்களும் வெகு நாட்கள் யுத்தம் செய்தார்கள். ஒரு சமயம் தேவர்கள் வெற்றி அடைந்தார்கள். வெற்றியானது ஈசுவர லீலை என்று அறியாமல், தங்களுடையதாகவே எண்ணிப் பெருமை பாராட்டிக் கொண்டார்கள். அப்போது பிரம்மம் அவர்கள் முன் நின்றது. “இது என்ன தோற்றம்?” என்று அவர்கள் திகைத்து, “அக்கினியே! போய் யார் என்று அறிந்து வா” என்று அக்கினி பகவானை அனுப்பினார்கள்.

அக்கினி பகவான் அதனண்டைப் பாய்ந்தான். அந்தத் தோற்றம் அசையாமல், அக்கினியைப் பார்த்து, “யார் நீ?” என்று கேட்டது.

“நான் அக்கினிதேவன்” என்று அக்கினிபகவான்.

“உனக்கு என்ன விரியம் உண்டு?” என்றது தோற்றம்.

“உலகத்தில் எதையும் எரித்துப் போடுவேன்” என்று அக்கினி பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டான்.

‘அப்படியா?’ என்று சொல்லி, அது ஓர் உலர்ந்த புல் துரும்பை அக்கினி முன் வைத்து, ‘இதை எரி!’ என்றது. அக்கினி அதன்மேல் தன் வலிவெல்லாம் கொண்டு பாய்ந்தும் அதை எரிக்க முடியவில்லை. வெட்கப்பட்டுத் திரும்பிப் போய், “இது யாரோ, எனக்கு விளங்கவில்லை” என்று தேவர்களிடம் சொன்னான்.

அவ்வாறே வாயுவும் இந்திரனும் அவமானப்பட்டனர். “எதையும் நகர்த்து விடுவேன்” என்று விரியம் பேசிய வாயுவால், எவ்வளவு வேகமாக வீசிப்பார்த்தும் தன்முன் வைக்கப்பட்ட அந்தத் துரும்பை நகர்த்த முடியவில்லை. எதையும் அறியேன் என்று எண்ணிய இந்திரன்

கிட்ட நெருங்கினதும் உருவம் அவன் கண்களுக்கு மறைந்தே போயிற்று.

பிறகு பார்வதி இந்திரனுக்குப் பிரசன்னமாகி, அத்தோற்றம் பரம்பொருள் என்பதை விளக்கித் தேவர்களின் சக்தி அனைத்தும் பிரம்மத்தின் சக்தியே என்று உபதேசம் செய்தாள்.

2. தேவர்கள் தோற்றது

தேவர்களும் அசுரர்களும் வெகு நாட்கள் யுத்தம் செய்தார்கள். ஒரு சமயம் தேவர்கள் வெற்றி அடைந்தார்கள். வெற்றியானது ஈசுவர லீலை என்று அறியாமல், தங்களுடையதாகவே எண்ணிப் பெருமை பாராட்டிக் கொண்டார்கள். அப்போது பிரம்மம் அவர்கள் முன் நின்றது. 'இது என்ன தோற்றம்?' என்று அவர்கள் திகைத்து, "அக்கினியே! போய் யார் என்று அறிந்து வா" என்று அக்கினி பகவானே அனுப்பினார்கள்.

அக்கினி பகவான் அதனண்டைப் பாய்ந்தான். அந்தத் தோற்றம் அசையாமல், அக்கினியைப் பார்த்து, "யார் நீ?" என்று கேட்டது.

"நான் அக்கினிதேவன்" என்று அக்கினிபகவான்.

"உனக்கு என்ன விரியம் உண்டு?" என்றது தோற்றம்.

"உலகத்தில் எதையும் எரித்துப் போடுவேன்" என்று அக்கினி பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டான்.

'அப்படியா?' என்று சொல்லி, அது ஓர் உலர்ந்த புல் துரும்பை அக்கினி முன் வைத்து, 'இதை எரி!' என்றது. அக்கினி அதன்மேல் தன் வலிவெல்லாம் கொண்டு பாய்ந்தும் அதை எரிக்க முடியவில்லை. வெட்கப்பட்டுத் திரும்பிப் போய், "இது யாரோ, எனக்கு விளங்கவில்லை" என்று தேவர்களிடம் சொன்னான்.

அவ்வாறே வாயுவும் இந்திரனும் அவமானப்பட்டனர். "எதையும் தகர்த்து விடுவேன்" என்று விரியம் பேசிய வாயுவால், எவ்வளவு வேகமாக வீசிப்பார்த்தும் தன்முன் வைக்கப்பட்ட அந்தத் துரும்பை நகர்த்த முடியவில்லை. எதையும் அறிவேன் என்று எண்ணிய இந்திரன்

6. இல்வாழ்க்கை : ஒரு பயிற்சி

நல்ல முறையில் இல்லறம் நடத்தி உள்ளம் பக்குவம் அடைந்த பின்னரே துறவு நிலையானது உண்டாப் பயன் தரும் என்பது நம்முடைய தரும நூல்களின் முடிபு. இல்லற வாழ்வினால் மனம் எவ்வாறு பக்குவம் அடையும்? ஒருவன் தன் மனைவியிடம் அன்பு செலுத்தித் தன்னைத் தான் ஓரளவு மறக்கவும் துறக்கவும் கற்றுக்கொள்கிறான். அவ்வாறே குடும்பத்தின் நன்மை, குலத்தின் நன்மை, வீருந்தினரின் திருப்தி முதலியவைகளும் 'தான்' என்னும் வலையினின்று வரவா வெளியேற மனிதனுக்குப் பயிற்சி தந்து வழிகாட்டுகின்றன. இல்லற வாழ்வுக்குரிய அன்புகள் அனைத்தும் பேரன்புக்கு ஒரு பயிற்சியே யாகும். இந்தப் பயிற்சியைச் சரிவரப் பெற்ற பின்னரே, உள்ளத்தில் ஞான ஒளிக்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

மக்கள், மனைவி, கணவன், குலத்தார், ஊரார், தேசத்தார் என்றெல்லாம் கருதிக் கவலைப்பட்டு, அன்பும் பணியும் செய்தால் அப்பொருள்களில் மறைந்து உள்ளாடும் நிற்கும் மெய்ப்பொருளைக் காணும்படியான அறிவு உண்டாகும். ஆனால் இதற்கு இல்லற வாழ்வை அறவழியில் நடத்தி, வரவாப் பற்றுக்களைக் கழற்றும் பயிற்சியில் ஈடுபட வேண்டும்.

யாஜ்ஞவல்கியர் இல்லற வாழ்வு முடித்துவிட்டு வனம் செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்து மனைவி மைத்திரேயியைப் பார்த்து உபதேசித்தது, இந்த உண்மையையே. அதன் சுருக்கம் பின்வருமாறு:—

கணவனைக் காதலிப்பது கணவனைக் காதலிக்க அல்ல; பரமாத்மாவைக் காதலிக்கப் பயில்வதற்காகவே. கணவன் மனைவியைக் காதலிப்பதும் இதற்காகவே. இதுவே காதலின் பயனும் உண்மைப் பொருளும் ஆகும். பெற்ற

3. படித்தால் மட்டும் போதாது

நாரதர் முனிவர் ஒரு நாள் சந்தகுமாரரிடம் சென்று, “ஜயனே, உபதேசம் கோருகிறேன்” என்று வணங்கி நின்றார்.

“உமக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லும்; அதற்குமேல் நான் சொல்லுகிறேன்” என்று சந்தகுமாரர் பதிலுரைத்தார்.

நாரதர், “எனக்கு நிக் வேதம் தெரியும்; யஜுர் வேதம் தெரியும்; சாம வேதம் தெரியும்; அதர்வண வேதமும் தெரியும். அதற்குமேல், இதிகாசங்கள் புராணங்கள் அனைத்தும் அறிவேன். கர்மங்கள், மந்திரங்கள் அனைத்தும் அறிவேன். கணிதம், சோதிடம், கால அளவு சாஸ்திரம், வியாகரணம், காவியம், யாப்பியல், அலங்காரம் பூதநூல்கள், ஆயுத நூல், வான சாஸ்திரம், விஷயங்களைப் பற்றிய சாஸ்திரம், நாட்டியம், சங்கீதம், இன்னும் எல்லாக் கலைகளும் படித்திருக்கிறேன். இவையெல்லாம் நான் அறிவேனெனினும் ஆத்மாவைப் பற்றி நான் அறியவில்லை. ஆத்ம ஞானம் அடைந்தால்தான் துக்கம் திரும்பு என்று தங்களைப்போன்ற பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இன்னும் துக்கம் எனக்குத் திரவில்லை. எனக்கு ஞானம் அருள்வீராக” என்றார்.

சந்தகுமாரர், “நீர் படித்தவை அனைத்தும் வெறும் பெயர்களைப் பற்றினவையே. பெயரைவிட மேலானது ஒன்று உண்டு; அதுவே மெய்ப்பொருள்” என்று உபதேசத்தை ஆரம்பித்தார்.

4. சுவேதகேது

சுவேதகேதுவைப் பார்த்து, அவன் தகப்பனார் உத்தாலகர், “சுவேதகேது! நீ பிரமசாரியாக அமர்ந்து படிக்கவேண்டும். நம்முடைய குலத்தில் யாரும் வெறும் பிறிப் பிராமணர்களாக இருந்தது கிடையாது; கல்வி கற்க வேண்டும். கல்வி கற்றால்தான் பிராமண குலம் நிலைக்கும். ஓர் ஆசாரியனிடம் சேவை செய்து படித்து வா” என்றார்.

அதற்கிணங்கி, பையன் பன்னிரண்டாவது வயது தொடங்கி இருபத்து நான்கு வயது வரையில், ஒரு குரு விடமிருந்து வேதங்களும் அக்காலத்தில் கற்கக் கூடிய மற்றவையும் படித்துவிட்டு, மிகவும் கர்வங்கொண்டு எல்லாம் தெரிந்து விட்டது என்றெண்ணி வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான்.

“மகனே, எல்லாம் படித்தறிந்துவிட்டதாக எண்ணுகியுப் போலிருக்கிறது. படிப்புக்கு எட்டாத பொருளை எவ்வாறு உணர்வது என்பதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாயா?” என்று தகப்பனார் கேட்டார்.

“அதைப் பற்றி நான் விசாரிக்கவில்லை; அது என்ன?” என்று கேட்டான் மகன்.

பிறகு தகப்பனார் உபதேசிக்கிறார்.

5. மைத்திரேயி

யாஜ்ஞவல்கியர் இல்லறம் முடித்துவிட்டு வனம் செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்த சமயம், தம் மனைவிகள் இரு வரில், மைத்திரேயியைக் கூப்பிட்டு, “மைத்திரேயி, நான் வனம் போக விரும்பியது உனக்குத் தெரியுமே; உனக்கும் காத்யாயனிக்கும் தகுந்த ஏற்பாடு செய்து விடுதல் நலமல்லவா?” என்றார். அதைக் கேட்ட மைத்திரேயி, “பகவானே, சகல சம்பத்துக்களையும் வைத்து இந்தப் புவி முழுவதையும் நீர் எனக்குத் தந்தாலும், அதைக்கொண்டு நான் இறவாமை அடைவேனா?” என்றார்.

யாஜ்ஞவல்கியர், “அது எவ்வாறு முடியும்? செல்வத்தினால் என்ன சுகங்கள் அடையலாமோ, அவற்றையெல்லாம் நீயும் அடையலாம்; இறவாமையை எதிர்பார்த்தல் கூடாது” என்றார்.

“ஐயனே, முக்தி தராத செல்வத்தை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்வேன்? தாங்கள் வனம் போகு முன் எனக்கு அறிவு உபதேசித்து அருள்வீர்களாக; அதைத்தான் விரும்புகிறேன்” என்றார்.

யாஜ்ஞவல்கியர் மனம் பூரித்து, “பிரியே, என் அன்பைப் பெருக்கினாய். வா, உட்காரு; நான் சொல்லுவதைக் கவனமாய்க் கேள். கணவனைக் காதலிக்கிறாள் மனைவி. அந்த அன்பின் பயன் என்னவென்று எண்ணுகிறாய்? கணவனை விரும்புவதன்று. அவனுள் நிற்கும் மெய்ப்பொருளை விரும்பப் பயிலுவதே. இல்லற வாழ்க்கையில் தோன்றி வளரும் காதலானது மெய்ப்பொருளின் ஒரு அம்சமே யாகும்” என்று தொடங்கி உபதேசிக்கலானார்.

6. இல்வாழ்க்கை : ஒரு பயிற்சி

நல்ல முறையில் இல்லறம் நடத்தி உள்ளம் பக்குவம் அடைந்த பின்னரே துறவு நிலையானது உண்பைப் பயன் தரும் என்பது நம்முடைய தரும் நூல்களின் முடிபு. இல்லற வாழ்வினால் மனம் எவ்வாறு பக்குவம் அடையும்? ஒருவன் தன் மனைவியிடம் அன்பு செலுத்தித் தன்னைத் தான் ஓரளவு மறக்கவும் துறக்கவும் கற்றுக்கொள்கிறான். அவ்வாறே குடும்பத்தின் நன்மை, குலத்தின் நன்மை, வீருந்தினரின் திருப்தி முதலியவைகளும் ‘தான்’ என்னும் வலையினின்று வரவா வெளியேற மனிதனுக்குப் பயிற்சி தந்து வழிகாட்டுகின்றன. இல்லற வாழ்வுக்குரிய அன்புகள் அனைத்தும் பேரன்புக்கு ஒரு பயிற்சியே யாகும். இந்தப் பயிற்சியைச் சரிவரப் பெற்ற பின்னரே, உள்ளத்தில் ஞான ஒளிக்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

மக்கள், மனைவி, கணவன், குலத்தார், ஊரார், தேசத்தார் என்றெல்லாம் கருதிக் கவலைப்பட்டு, அன்பும் பணியும் செய்தால் அப்பொருள்களில் மறைந்து உள்ளாடு நிற்கும் மெய்ப்பொருளைக் காணும்படியான அறிவு உண்டாகும். ஆனால் இதற்கு இல்லற வாழ்வை அறவழியில் நடத்தி, வரவரப் பற்றுக்களைக் கழற்றும் பயிற்சியில் ஈடுபட வேண்டும்.

யாஜ்ஞவல்கியர் இல்லற வாழ்வு முடித்துவிட்டு வனம் செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்து மனைவி மைத்திரேயியைப் பார்த்து உபதேசித்தது, இந்த உண்மையையே. அதன் சுருக்கம் பின்வருமாறு:—

கணவனைக் காதலிப்பது கணவனைக் காதலிக்க அல்ல; பரமாத்மாவைக் காதலிக்கப் பயில்வதற்காகவே. கணவன் மனைவியைக் காதலிப்பதும் இதற்காகவே. இதுவே காதலின் பயனும் உண்மையப் பொருளும் ஆகும். பெற்ற

மக்களிடம் உள்ளங்கரைவதும் இதற்காகவே. செல்வத்தை விரும்புவதும் இதற்காகவே. மனைவி, கணவன், மக்கள், செல்வம், பசுக்கள், இவைகளினுள் நிற்கும் பரம்பொருளைக் கண்டு அதனுடன் கலந்து ஒன்றாவதற்கு உள்ளம் பொங்க வேண்டும். இந்தப் பயிற்சிபெறுவதே அவைகளைக் காதலித்து அனுபவித்து வாழ்வதன் உண்மைப்பயன். குலாபிமானம் ஜாதியபிமானமங்கூடப் பாரமாத்மிக பக்திக்குப் பயிற்சியே யாகும்.

எங்கும் பரவி நிற்கும் மெய்ப் பொருளைக் கண்டு காதலிக்கவே வேதம் ஓதுதல், கலைகள் கற்றல் பூததயை முதலியன அமைந்திருப்பதாகக் கருதுவாய். பரம்பொருளை மறந்து, வேறெந்தப் பொருளைத் தேடி வாழ்ந்தாலும், அது ஏமாற்றத்தையே தரும்.

பரம்பொருளைத் தனியாகக் காணவோ, அடையவோ மனித வாழ்வில் முடியாது. மற்றப் பொருள்களில் அது உள்ளாடு நிற்பதை அறிந்து அப்பொருளின் வழியாகவே அதை அடைய முடியும். பேரிகையிலும் சங்கிலியும் ஒலி உண்டாகிறது. ஒலியை மட்டும் எடுத்துப் பிடித்துக் கொள்ள முடியாது. சங்கையையும், பேரிகையையும், அவற்றை கோஷிக்கச் செய்பவனையும் அடைந்து, ஒலியைப் பெறலாம். வீணையின் நாதத்தை மட்டும் தனியாக எடுத்து வைத்துக் கொள்ள முடியாது. வீணையைப் பெற்று அதன் நாதத்தையும் கேட்கலாம். இவ்வாறே பரம்பொருளையும் காணலாம்.

7. பரம்பொருளின் இலக்கணம்

இதவும் மைத்திரேயிக்கு யாஜ்ஞவல்கியர் உபதேசித்தது:

ஈர விறகுக் கட்டைகள் போட்டுத் தீ எரிய வைத்தால் புகை கிளம்புகிறது. அவ்வாறே வேதங்களும், புராணங்களும், கலைகளும், உபநிஷத்துகளும், யாகங்களும், தானங்களும் எல்லாம் தீயின் புகைபோல் பரம்பொருளினின்று வெளிவந்தன வென்று அறிவாய். சரியாக எரிய விட்டால் பின்னர்த் தீயைக் காண்பாய். வெறும் புகையைத் தீயென்று கருதி விடலாகாது.

உப்புக் கட்டிக்கு உள் என்றும், புறம் என்றும் உருவ வேறுபாடு இல்லை. நீரில் கலந்தால் மறைந்து, அவ்வளவும் உவர்ப்பு என்ற புலனுணர்ச்சியாகவே தீர்ந்து போய்விடுகிறது. அவ்வாறே ஆத்மா முக்தி யடைந்தபின் பஞ்ச பூதங்களைவிட்டுப் பரம்பொருளுடன் கலந்து ஒன்றாகி விடுகிறது. பிறகு அதற்குத் தன்னறிவு கிடையாது.

தான் என்ற அறிவு போய்விடும் என்று முனிவர் சொன்னதும் மைத்திரேயி தயங்கினான். அதைக் கண்டு யாஜ்ஞவல்கியர், “என் தயங்குகிறாய்?” என்று சொல்லி, மேலும் உபதேசிக்கிறார்:—

இரண்டு வெவ்வேறு பொருள்களிருந்தால், ஒன்று மற்றொன்றைப் பார்ப்பதும் மோப்பதும் அருந்துவதும் வணங்குவதும் கேட்பதும் அறிவதும் முடியும். அனைத்தும் ஒரு பொருளான பிறகு, ஒன்று மற்றொன்றைத் தீண்டு வதும் பார்ப்பதும் அறிவதும் ஏது?

அறிவு என்பதே பரம்பொருள். அதற்குமேல் பரம்பொருளை அறிவது எவ்வாறாகும்? ‘இது அன்று’ ‘அது அன்று’ என்றே பரம்பொருளுக்கு மறுப்பிலக்கணம் கூற முடியும். வேறு இலக்கணங்கள் கூற முடியாது.

அறிபவனும் அறியப்படும் பொருளும் ஒன்றேயான பிறகு, 'அறிதல்' என்பது எது?

“மைத்திரேயி, இதுவே உனக்கு நான் தரும் உபதேசம். பரம்பொருளைப் பற்றி இம்மட்டும் தான் விளக்க முடியும்” என்று சொல்லி யாஜ்ஞவல்கியர் வனம் சென்றார்.

8. சிறு விதைக்குள் மரம் முழுதும்

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் உத்தாலகர் தம்முடைய குமாரன் சுவேதகேதுவுக்கு உபதேசித்தது சொல்லப்படுகிறது :

“அனைத்தும் ஒரு சக்தியிலிருந்து வந்ததாகச் சொல்லு. கிறீர்களே, இந்த அற்புத உலகம் அவ்வளவும், இந்தப் பல்லாயிர உருவ வேற்றுமைகளெல்லாம், பெயரும் வடிவமும்ற்ற ஒரு பொருளிலிருந்து, எவ்வாறு உண்டாகும்?” என்று மகன் கேட்கிறான்.

“அப்பனே! அந்த ஆலமரத்தின் பழம் ஒன்று எடுத்து வா” என்றார்.

சுவேதகேது ஒரு பழத்தை எடுத்து வந்து, “இந்தாருங்கள், ஐயா!” என்று சொன்னான்.

“அதைக் கிள்ளு” என்றார்.

“கிள்ளினேன், ஐயா” என்றான்.

“உள்ளே என்ன இருக்கிறது, பார்” என்றார்.

“கின்னஞ் சிறு விதைகள் இருக்கின்றன” என்றான்.

“அவற்றில் ஒரு விதை எடுத்து, அதைக் கிள்ளிப் பார்” என்றார்.

ஒரு சிறு விதையை எடுத்து, சொன்னபடி செய்தான்.

“என்ன காண்கிறாய்?” என்றார்.

“ஒன்றும் கண்ணுக்குக் காணவில்லை” என்றான்.

“அப்பனே, உன் கண்ணுக்குத் தோற்றமாகாமல் அந்த ஒரு விதைக்குள் கிடக்கும் நுண்ணிய பொருளே கிளைகளும் இலைகளும் விழுதுகளும் கொண்ட இந்தப் பெரிய ஆலமரம் ஆயிற்று. இந்த மரம் முழுவதும் அந்தச்

ஏறு விதையினுள் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் அடங்கி யிருந்தது. இதை யோசித்துப் பார், இவ்வாறே உலகம் முழுதும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத சத்திலிருந்து உண்டா யிற்று” என்றார்.

பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முன், உத்தாலகர் தம் மகனுக்கு விளக்கிச் சொன்னதை ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால், நாம் இப்போதும் உண்மையறிவும் அடக்கமும் அடையலாம். ஆலம் விதை மிகச் சிறியது. அதற்குள் எவ்வாறு அந்தப் பெரிய மரமும், அதன் கிளைகளுள் விழுது இலை, பால், காய் அவைகளின் நிறம், சுவை, குணம், எல்லாம் அடங்கி மூடிக்கிடந்தன? அந்த விதையை எங்கே புதைத்தாலும் இந்த நிறம், இந்தக் குணம், இந்த அளவு, இந்த உருவம் கொண்ட மரமே உண்டாகும். வேறொன்றினின்று இது உண்டாகாது. இதினின்று வேறொன்று உண்டாகாது. மரம் முழுதும் அவ்விதையினுள் அருவமாகக் கிடக்கிறது. இதைப் போலவே, ஒவ்வொரு வதை விதையிலும் அவ்வவ்வதை மரம் முழுவதும், பூவின் வாசனையும், நிறமும், மற்ற சகல விசேஷ குணங்களும், மறுபடி அம்மரத்தில் இத்தகைய விதைகள் நிறைந்த கணிகள் உண்டாக்கும் சக்தியும் உள்பட அடங்கி நிற்கின்றன. இந்த அதிசயத்தை ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், உலகத்தின் இரகசியம் ஒருவாறு விளங்கும். கற்றறி மூடரும் அடக்கம் பெறலாம்.

பௌதிக ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் இப்போது சொல்லி வரும் வழிமுறைப் பரிணாமக் கொள்கையானது சந்தேகக் கியத்தில் அடங்கி நிற்கிறது.

9. ஜலத்தில் கரைந்திருக்கும் உப்புப்போல

இதவும் உத்தாலகர் தம் மகன் சுவேதகேதுவுக்கு உபதேசித்தது :

“உலகம் முழுவதும் பரவியிருக்கும் இந்தப் பொருள் எவ்வாறு மறைந்து போயிற்று?” என்று மகன் கேட்கிறான். அதற்கு உத்தாலகர் உபதேசித்ததாகச் சொல்லியிருப்பது தற்கால இரசாயன நூல் சோதனை முறையாகவே இருக்கிறது. மகனை ஓர் உப்புக்கட்டி கொண்டு வரச் சொல்லி, அதைத் தண்ணீரில் போடச் சொன்னார். பிறகு, “நாளைக் காலை வர” என்றார்.

மறு நாள் தகப்பனாரிடம் பையன் வந்து நின்றான். “நேற்றுத் தண்ணீரில் போட்ட உப்பைக் கொண்டு வா” என்றார். பையன் பார்த்தான். உப்பு எங்ஙனம் இருக்கும்? கரைந்து போயிருந்தது.

“ஐயா, உப்பு அழிந்து போயிற்று” என்றான்.

“தண்ணீரில் மேலே கொஞ்சம் எடுத்து அருந்து” என்றார்.

“உவர்ப்பா யிருக்கிறது” என்றான் மகன்.

“மத்தியில் அருந்திப் பார்” என்றார்.

“அதுவும் உவர்ப்பாகத்தான் இருக்கிறது” என்றான்.

“அடித்தண்ணீரைப் பார்” என்றார்.

அதை அருந்திப் பார்த்து, அதுவும் அப்படியே இருப்பதாகச் சொன்னான்.

“கொட்டிவிட்டு வா” என்றார்.

மகன் கொட்டிவிட்டு வந்தபின், “உப்பு அழிந்து விட்டதா?” என்று கேட்டார்.

“இல்லை, எவ்வுருவாகவோ எங்கேயோ அது இருந்து கொண்டிருக்கிறது” என்றான்.

“அப்பனே, இவ்வாறே உலகம் முழுதும் பரம் பொருள் மறைந்து நிற்கிறது. கண்ணுக்குப் புலப்படாமல், அனைத்திலும் இருக்கிறது. அதுவே சத்து; அதுவே ஆன்மா. நியும் அதுவே. தத் த்வம் அஸி” என்றார்.

10. கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டவாறு

ஞான ஒளி பெறும் வழியை உத்தாலகர் மகனுக்கு உபதேசிக்கிறார் :

“ஒருவனைக் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் திருடர் கொண்டுபோய் விடுவதுபோல், முன் செய்த கருமங்கள் நமது ஞானத்தை மறைத்து ஆசைகளாகிய மோகக் கட்டுகளால் கண்ணைக் கட்டி, உலகம் என்ற காட்டில் நம்மைக் கொண்டுவந்து விட்டிருக்கின்றன. நாம் இருக்கும் இடம் எது, நம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பிப்போக வழி எது என்றறியாமல் பயத்திலும் மயக்கத்தினும் கிடக்கிறோம். தகுந்த ஆசிரியன் கிடைத்துக் கட்டுகளை அவிழ்த்தால் கண்கள் திறந்து வழி தேடி ஊர்போய்ச் சேரலாம். ஆசைக்கட்டுகள் அவிழ்ந்தால் கண்கள் திறந்து ஞானப் பிரகாசம் வரும். நம்முடைய உண்மைச் சொரூபம் நமக்குத் தெரியவரும். இல்லாவிடில் எந்த முயற்சியும் பயன் தராது!”

சரியான காட்சி பெறக் கண்ணும் யுக்தியும் போதா. ஆசைத் திரைகள் மனதை மூடாமல் நீங்க வேண்டும். ஆசைகளும் பற்றுக்களும் அறிவைக் கெடுக்கின்றன. அவை உள்ளத்தினின்று நீங்கினால்தான் மனிதனுடைய அறிவு தன் சுபாவ ஒளியைப் பெறும்.

11. குருகுல வாசம் முடிந்ததும்

ஒவ்வொரு வருஷமும், தற்காலத்துக் கல்விப் பட்டங்கள் பெறும் மாணவர்களுக்கு, ஒரு நீண்ட பிரசங்கம் சர்வ கலாசாலை மண்டபத்தில் நடைபெறும் வழக்கத்தை அனைவரும் அறிவர். பழைய காலத்திலுங்கூட, குருகுல வாசம் முடிந்ததும் ஆசாரியன் சீடனை வீட்டுக்கு அனுப்ப முன், வாழ்க்கைக் கிரமத்தைப்பற்றி ஒரு கடைசி உப தேசம் செய்வது வழக்கம் என்று தைத்திரிய உபநிஷத்தி லிருந்து தெரிய வருகிறது. அதில், ஓரிடத்தில் இத் தகைய பிரசங்கம் ஒன்றைக் காண்கிறோம்.

குருகுலத்தில் வசித்துவந்த சீடனுக்கு வேதம் ஓது வித்து முடிந்ததும் குரு உபதேசிக்கிறார்.

ஸத்யம் வத | தர்மம் சர ||

ஸ்வாத்யாயான் மா ப்ரமத: ||

ஆசார்யாய ப்ரியம் தனம் ஆஹ்ருத்ய ப்ரஜா தத்நம்
மா வ்யவச்சேதஸி: ||

ஸத்யான் ந ப்ரமதிதவ்யம் ||

தர்மான் ந ப்ரமதிதவ்யம் ||

குசலான் ந ப்ரமதிதவ்யம் ||

பூத்யை ந ப்ரமதிதவ்யம் ||

ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம் ||

தேவ பித்ரு கார்யாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம் ||

மாத்ரு தேவோ பவ

பித்ரு தேவோ பவ

ஆசார்ய தேவோ பவ

அதிதி தேவோ பவ ||

“ உண்மையைப் பேசு.

அறத்தைச் செய்.

குருவுக்குக் காணிக்கை கொணர்ந்து கொடுத்தபின், சந்ததி என்ற நூல் அறுபட்டுப் போகாமல் காப்பா யாக.

உண்மையினின்று வழுவாதே.

அறத்தினின்று வழுவாதே.

நலனைப் புறக்கணிக்க வேண்டாம்.

செல்வத்தைப் புறக்கணிக்க வேண்டாம்.

ஓதலும் ஓதுவித்தலும் மறக்கவேண்டாம்.

தேவர்களுக்கும் முன்னோர்களுக்கும் செய்ய வேண் டியதை மறக்க வேண்டாம்.

தாயைத் தெய்வமாகக் கருது.

தகப்பனைத் தெய்வமாகக் கருது.

ஆசாரியனைத் தெய்வமாகக் கருது.

வந்த விருந்தினரைத் தெய்வமாகக் கருது.”

மேலும் உபதேசம்:

“ எந்தச் செயல்கள் குற்ற மற்றனவோ அவையோ நீ செய்யத் தக்கவை. மற்றவற்றைச் செய்யக் கூடாது.

எங்குமிடம் நீ கண்ட நன்னடத்தைகளைப் பின்பற்று வாயாக; அல்லாதது ஒரு நாளும் வேண்டாம். எங்களை விட மேம்பட்ட அந்தணர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை ஆசனத்தில் அமர்த்திக் கொளவிப்பாயாக.

“கொடுப்பதைச் சிரத்தையுடன் கொடுக்க வேண்டும். அசிரத்தையாகக் கொடாதே; தாராளமாகக் கொடுக்க வேண்டும்; பயத்துடன் கொடுக்க வேண்டும்; அன்புடன் கொடுக்க வேண்டும்.

“செய்யும் கருமங்களிலேனும் நடக்கும் முறையிலேனும் உனக்கு ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்படும்போது, விவேகமும், தருமத்தில் பற்றும், இரக்கமும் கொண்ட அந்தணர்கள் அவ் விஷயங்களில் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்களோ, அவ்வாறு நீயும் நடப்பாயாக. விலக்கப் பட வேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றியும் அவ்வாறே பெரியோர்களைப் பின்பற்றுவாயாக.

“இதுவே முறை; இதுவே உபதேசம்; இதுவே வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதின் பொருள்; இதுவே கட்டளை; இப்படி நடப்பாயாக! இப்படியே நடப்பாயாக!” கல்வி சுற்றவர்கள் எல்லோரும் ஒரு நாட்டில் மேற்கண்ட வாறு உண்மையே பேசி, தரும வழியில் நின்று, ஓதுவதையும் ஓதுவிப்பதையும் விடாமல், வாழ்க்கை நடத்தி னார்களானால், பின் அந்த நாட்டுக்கு வேறென்ன வேண்டும்?

குருகுல வாசம் முடிந்ததும், ‘குடும்ப வாழ்க்கையின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு ஏன் கஷ்டப்படவேண்டும்? கவலையற்று இன்னும் படித்துக்கொண்டே சுகமாக இருக்கலாம்’ என்று யோக்கியரான சீடர்களும் எண்ணக்கூடும். குருகுலக் கட்டுப்பாடும் நியாங்களும் முதலில் கஷ்டமாகத்

தோன்றினும், வழக்கப்பட்டபின் அதிலேயே மனம் ஈடுபட்டுப் போய், குடும்ப வாழ்க்கையின் பாரங்களும் கவலைகளும் வேண்டாம் என்று தோன்றுவது சகஜம். இக்காலத்து மாணவர்களுக்குள்ளும் இந்த மனப்பான்மை உண்டாவதைச் சில சமயம் பார்க்கிறோம். இதை யறிந்தே உபதேசத்தில், “குருவுக்குக் காணிக்கை கொடுத்த பின், அதாவது குருகுலவாசம் முடிந்ததும், சந்ததி என்ற நூல் அறுபட்டுப்போகாமல் காப்பாயாக” என்று சொல்லுகிறார்; விவாகம் செய்துகொண்டு, உன் முன்னோர்களுடைய பரம்பரை அறுந்துபோகாமல் இல்லறம் நடத்து என்பது இதன் பொருள். விவாகத்தில் நம்முன் நடத்து என்பது இதன் பொருள். விவாகத்தில் நம்முன் னோர்கள் அறிந்த பயன் இதுவே. காதல் இன்பமோ அல்லது உடலுக்குள் இருக்கும் விலங்குப்பான்மைக்குச் செய்யும் பூஜைக்கிரமமோ அல்ல, விவாகமும் இல் வாழ்க்கையும்; சமுதாயத்திற்கு நாமும் நம்முடைய குலமும் செய்ய வேண்டிய சேவை உண்டு. அதைச் செய்வதற்குரிய பிரஜைகளை நிரந்தரமாக நாம் தயாரித்துக் கொடுத்து உதவ வேண்டும் என்பதே விவாக தத்துவம்.

உபதேசத்தின் அடுத்த பாகத்தில், சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் வழுவாமல் கடைப்பிடித்து இவ்வாழ்க்கை நடத்து என்கிறார். ஆனால், அந்த வாழ்க்கையிலும் ஓதுவதையும் ஓதுவித்தலையும் மறக்கக்கூடாது என்றும் நினைவூட்டுகிறார்.

பெற்றோர், ஆசாரியர், விருந்தினர் இவர்களைத் தெய்வமாகக் கருதுதல் மிகப் பழைய பேச்சு. ஆயினும் இதுவே நம்முடைய நாட்டின் தனிச்சிறப்புடைய பண்பாடு. தற்காலக் கல்வியால் இது பழுதுபட வேண்டிய அவசியமில்லை.

தரும முறையில் நடத்தப்படும் இவ்வாழ்க்கையில், கொடுப்பது என்பது ஒரு பெரிய அத்தியாயம். இதுவும்

மம்முடைய நாட்டின் பண்பாட்டில் இன்றியமையாத தனிச் செல்வம். 'கொடுப்பதைச் சிரத்தையுடன் கொடு, சிறப்பாகக் கொடு. கொடுப்பதில் லோபித்தனம் காட்டாதே; யாசித்தவனை இகழ்ந்தோ, அல்லது உதாசினமாகவோ கொடாதே; கொடுக்கும் சக்தி உனக்கு வாய்த் தது என்று கர்வம் கொள்ளாதே; கொடுப்பதைப் பலர் அறிந்து மெச்சுமாறு டாம்பிகம் செய்யாதே; உன் கொடையைப் பெறுகிறவர்கள்பால் அன்பும் பய பந்தியும் கொண்டு நடந்துகொள்வாயாக' என்றார். கொடுப்பது என்பது பிச்சை ஒன்றே யல்ல. எவ்வித உபகாரமும் அதில் அடங்கும்; ஆகையால் இந்த எச்சரிக்கைகள் எல்லா விஷயங்களிலும் பொருந்தும்.

எது செய்யத்தக்கது, எது தகாது என்பதை அறியும் வழியைப்பற்றி இந்த உபதேசத்தில் சொல்லியிருப்பது மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது. ஐயங்களைத் தீர்ப்பதற்குப் பிரமாணம் நல்லோர் வாழ்க்கையே. அறவழியில் நிற்பவர்களைப் பின்பற்று என்று சொல்லவில்லை; விவேகமும் தருமத்தின் பற்றும் படைத்திருப்பதோடு நெகிழ்ந்த மனமுடைய பெரியோர்களைப் பின்பற்று என்றார். தரும சாஸ்திர அறிவினால் இரக்கமின்மை உண்டாவது ஓர் அபாயம். தருமப்பற்றும் தயையும் இரண்டும் கொண்ட அந்தணர்களின் வாழ்க்கைமுறையைப் பார்த்துச்சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக்கொள் என்றார். கேட்டு அறிந்து அல்ல; அவர்கள் செய்வதைப்போல் நியும் செய் என்றார். மாணவர்களுக்கு எவ்வளவு அழகான பொன்போன்ற உபதேசம்!

12. தருமநூல் தோற்றுவாய்கள்

நசிகேதன் தன் தகப்பனார் நடத்திய யாகத்தில் யானாகத் தட்சிணையாகக் கொடுக்கப்பட்டு, யமாலயம் சென்று, அங்கே தருமதேவதையிடம் உபதேசம் யாசித்த கதை முன்னர் சொல்லப்பட்டது. பையனுடைய தீர்த் தைக் கண்டு யமன் மகிழ்ந்து, நீண்ட ஆயுளும் எல்லா உலகபோகங்களும் தருவதாகச் சொன்னபோதிலும் ஒப்புக்கொள்ளாமல், உபதேசமே வேண்டும் என்று நசிகேதன் பிடிவாதமாக வணங்கி நின்றான். விஷயத்துக்குத்தக்க ஆசாரியனும் ஆசாரியனுக்குத்தக்க சீடனும் இவ்வாறு வாய்ந்து, கடோபநிஷத்து உபதேசிக்கப்பட்டது. கடோபநிஷத்து என்பது மிகவும் போற்றப்பட்ட வேதாந்த நூல்.

நம்முடைய முக்கியமான தருமநூல்கள் ஒவ்வொன்றும் மனதைக் கவரும் ஒரு தோற்றுவாயுடன் அமைந்து நிற்கிறது. இராமாயணத்தின் தோற்றுவாய் கேட்டிருப்பீர்கள். ஆற்றங்கரையில் அன்றில் பறவைகள் இரண்டு மகிழ்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த சமயம், வேடன் ஒருவன் தன் பசிக்காக அவைகளி லொன்றைக் கொன்றான். பெண் அன்றில் ஆரூத் துயரத்துடன் தத்தளித்தது. இதைப் பார்த்து இதயம் கரைந்த வால்மீகி முனிவர் தம்மை அறியாமல், "வேடனே! என்னை இவ்வாறு செய்தாய்? நீ ஒரு நாளும் ஒரு சுகமும் அனுபவிக்காத யாக" என்று கோகமும் கேட்கும் நிறைந்த மொழிகளைச் சொன்னார். உணர்ச்சி நெகிழ்ந்த இவ்வுயிர்கள் செய்யுள் உருவம் கொண்டு

உடனே, அவர் ஒரு பசும் இவ்வாறு சபித்து விட்டோமே என்று தம் கோபத்தைக் கண்டு தாமே

பயந்தார். மற்றொரு பக்கம், தம் வாயில் தம்மையும் அறியாமல் வெளிவந்த பாட்டின் அழகைக் கண்டு ஆச்சர்யத்தில் மூழ்கி, அப்பாட்டைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடினார். அதன் பின் நாரதர் சொற்படி அந்தப் பாட்டின் சந்தத்திலேயே இராமாயணக் கதையை முதல்முதல் பாடினாராம். இதுவே வால்மீகி ராமாயணத்தின் தோற்று வாய்.

போர்க்களத்தில் திடீர் என்று சந்தேகமும் மனச் சோர்வும் தோன்றி, வில்லைக் கிழே போட்ட அருச்சுனனுக்கு, கடிவாள வாரும் கையுமாய், கண்ணபிரான் பகவத் கதையை உபதேசித்தார். இது உலகப் பிரசித்தம்.

இந்திரியங்களையும் மனதையும் அடக்கி, பற்றற்ற உள்ளத்துடன் கருமங்களைச் செய்வது பகவத் கதையின் உபதேசம். உடலைத் தோராகவும், இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும், இந்திரியங்களைச் செலுத்தும் மனதைக் கடிவாள வாராகவும், புத்தியைச் சாரதியாகவும், புலன்கள் செல்லும் விஷயங்களை ரதம் ஓட்டும் பாதையாகவும் அமைத்து, உபநிஷத்தில் ஒரு சிறந்த உவமை சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. சாரதியைக் கொண்டு குதிரைகளைச் சரியாக இழுத்துப் பிடித்து ரதத்தை ஐக்கிரையாகச் செலுத்தினால், எலுமானாகிய ஆத்மாவின் யாத்திரை சரியாக முடியும். இல்லையேல், குதிரைகள் கண்டவாறு ஓடி, பிறப்பும் இறப்புமாகச் சுற்றிச் சுற்றிப் போய்க் கொண்டிருக்க வேண்டியதாகும் என்று கடோபநிஷத்து சொல்லுகிறது. இந்தப் பழைய உவமையைக் கருதி, தேரோட்டும் தோற்றுவாய் பகவத் கதையின் கர்மயோக உபதேசத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமாய்ப் பொருள் செறிந்து அமைந்திருக்கிறது.

யமாலயத்தில் தரும தேவதை உபதேசித்ததாகக் கடோபநிஷத்தில் அமைந்திருக்கும் தோற்றுவாயும் மிக

வும் பொருத்தமானதே. இந்த உபநிஷத்தின் விஷயம், ஆத்மா எவ்வாறு உடலுக்குச் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது என்பது. உடலினின்று உயிரைப் பிரித்து எடுத்தேகும் யமதேவனைக் காட்டிலும் வேறு யார் ஆத்ம ரகசியத்தை அறிந்து உபதேசிக்க முடியும்? ஆகையால் யமனையே ஆசாரியனாக அமைத்து இந்த உபநிஷத்து சொல்லப் பட்டது.

இன்னொரு விதமாகப் பார்த்தாலும், ஆத்ம தரிசனம் பெறுவது யாருக்கு முடியும்? புலன்களால் அடையும் போகங்களைப் பொருட்படுத்தாத நசிகேதனைப் போன்ற தீரனுக்குத்தான் முடியும். மாசற்ற உள்ளத்தை எடுத்துக் காட்டச் சின் இனவயதாகவும் அமைக்கப் பெற்றான்.

ஆசைகளை ஒழித்துப் பற்றுக்களைக் களைந்தாலொழிய அறிவினாலும், வேதம் ஒதுதலினாலும், புலவர்களிடம் ஆராய்ச்சிகள் கேட்பதனாலும் மயக்கம் தீராது; ஆத்ம தரிசனம் அடைய முடியாது. தகப்பனார் செய்த யாகத்தைப் பூணமாக்கப் பசுக்களுடன் தன்னையும் ஒரு தட்சிணையாகக் கொடுக்கச் சொல்லி, யமாலயம் சென்று, அங்கே யமன் தருவதாகச் சொன்ன மற்ற வரங்களை வேண்டாம் என்று சொன்ன வரலாறு, பக்குவ மடைந்தவன் அடையக்கூடிய ஞானோபதேசத்திற்கு மிகச் சிறந்த தோற்றுவாயாக விளங்குகிறது.

13. மரக்கட்டைக்குள் மறைந்துள்ள நெருப்பு

தீக்குச்சியைத் தேய்த்து இக்காலத்தில் நாம் நெருப்பு உண்டாக்கிக்கொள்வதுபோல், நம் முன்னோர்கள் ஒரு மரக்கட்டையின்மேல் மற்றொரு மரக்கட்டை வேகமாக உராயுமாறு கடைந்து, நெருப்பு உண்டாக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். இந்தத் திக்கடை கோலுக்குப் பெயர், 'அரணி'. ஆத்மா என்பது எத்தகைய பொருள், அது தேகத்திற்குள் எவ்வாறு மறைந்து நிற்கிறது, உடலுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் என்ன சம்பந்தம்—முதலிய விஷயங்களை யமன் நசிகேதனுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது, அரணியை உவமையாக வைத்துச் சொல்லுகிறான்.

அரணியைக் கடைந்தால் நெருப்புக் கிளம்புகிறது. இந்த நெருப்பு, அதற்குமுன் எங்கே, எந்த உருவமாக இருந்தது? இல்லாத தொன்றை நாம் உண்டாக்க முடியாதே? ஆகையால், மரக்கட்டைக்குள் தீ முன்னரே இருந்தது; மறைந்து நின்றது. தாய் தன் வயிற்றுக்குள் கருவை வைத்துக் காப்பதுபோல், அரணியானது தீயைத் தனக்குள் வைத்திருக்கிறது. ஒளியும், அனலும், சக்தியும் கொண்ட தீ எவ்வாறு மரக்கட்டையினுள் மறைந்து நிற்கிறதோ, அவ்வாறே பிரகாசம் பொருந்தியதும் அழிவிலாததுமான ஆத்மா உடலுக்குள் அடங்கி மறைந்து நிற்கிறது.

மரக்கட்டையினுள் தங்கியிருக்கும் வரையில் அக்கணியானது வடிவமின்றி நிற்கிறது. ஆயினும் அதுவே விளக்கிலும் அடுப்பிலும் உலையில் வடிவுகொண்டு வெளிவந்து, தினசரி வாழ்க்கையில் உதவுகிறது. அதுவே

ஓமாக்கினி யாகி நம்முடைய பூஜையையும் நாம் இடும் அவிசுக்களையும் பெறுகிறது.

எந்த மரக்கட்டையிலும் ஒரே தன்மையான அக்கினி மறைந்து நிற்கிறது. உராய்ந்ததும் வெளிவருகிறது. அதைப்போலவே எல்லா உயிர்களிலும் ஒரே தன்மையான அந்தராத்மா குடிக்கொண்டிருக்கிறது. எந்தப் பொருளைத் தியானது பற்றுகிறதோ அந்தப் பொருளின் வடிவத்தையே கொண்டு அது தோற்றுகிறது. விளக்காகவும், அடுப்புத் தியாகவும், உலை நெருப்பாகவும், காட்டுத் தியாகவும், இன்னும் எரியும் பொருள்களுக்குக் கேற்றவாறு, பல வடிவம் கொள்ளும் அக்கினியைப்போல், அந்தராத்மா ஒரு தன்மையான பொருளே யாயினும் பல வடிவங்களாகத் தோற்றுகிறது. அனேக விதமான பாத்திரங்களை நிறைத்துத் தங்கும் வாயு, தான் தங்கும் பாத்திரத்தின் வடிவத்தைக் கொண்டு வேறுபட்டாலும் அது ஒரே தன்மையான பொருளாகும். பாத்திரத்தின் வடிவப் பேதங்களினால் வாயுவானது வேற்றுமையற்ற பான்மையை இழக்கவில்லை. அதுபோலவே, அந்தராத்மாவும் பற்பல உடல்களில் தன் உண்மைத் தன்மையை இழக்காமல் வேறுபட்ட தோற்றங்களாகிறது. நெருப்புக்கு இரையாகும் பொருள் வேறு, நெருப்பு வேறு; வாயு வேறு, பாத்திரம் வேறு, உயிர்கள் வேறு, அவைகளினூடு நிற்கும் அந்தராத்மா வேறு. வேறுபட்ட தோற்றங்களில் மறைந்து நிற்கும் ஒருமையைக் காண்பதே ஞானம்.

14. அந்தராத்மா

ஞாயிற்றின் ஒளியினாலோ, சந்திரன் நிலவினாலோ வேறு வெளிச்சத்தினாலோ பொருள்களைப் பார்க்கிறோம். ஆயினும் சூரியனும், சந்திரனும், மீனும், மின்னலும் தரும் ஒளியானது, கண்ணுக்குள் படைத்த உணர்வெனும் ஒளியில்லையேல், என்ன பயன்படும்? பொருள்களைப் பார்ப்பது, உள்ளத்துள் நாம் படைத்த ஒளியே யல்லாது, வெளியில் வீசும் ஒளியல்ல. ஒளிக்கெல்லாம் ஒளியாகி நம்முன் நிற்கும் பேரொளியே அந்தராத்மா.

இந்த அந்தராத்மா தானாக ஒளிக்கிறதா? அல்லது ஈசுவரனுடைய ஒளியினால் பிரகாசிக்கிறதா? இதை எவ்வாறு சொல்வது என்கிறான் யமன்.

கதம் நு தத்விஜானீயாம் கிரு பாதி விபாதி வா ||

இவ்வாறு, உபதேசத்தின் ஒரு பகுதியை யாமனே முடிக்கிறான். ஆத்மா வேறு, பாமாத்மா வேறு? அல்லது இரண்டும் ஒரு தன்மையை உடைய இரு பொருள்களா? அல்லது இரண்டும் ஒன்றேயா? என்ற கடினமான கேள்விகளைப் பண்டிதர்களுக்கு விட்டுவிடலாம். ஒவ்வொரு ஜீவனுள்ளும் பேதமற்ற சுத்தப்பொருள் ஒன்று உண்டு என்கிற பேருண்மையை நன்கு உணர்ந்து, அந்த அறிவை உள்ளத்தினுள் பதியவைத்து, அது உள்ளத்தில் வேருன்றி உயிர் கொண்டு நிற்கச் செய்வதே ஞானம். உயிரற்ற அறிவினால் பயனில்லை. உயிர்கொண்ட ஞானம் உள்ளத்தில் வேர்கொண்டு, இலையும், பூவும், காயும், கனியும் தரும். நற்செயலும், சாந்தியும், நல்லெண்ணெய்களும் உண்டாகும். அவையே உயிர்கொண்ட அறிவின் பூவும், கனியுமாகும்.

15. சாப்பாட்டில் குற்றம் சொல்ல வேண்டாம்

பல கோடி ஜீவராசிகளின் உடல்கள் அனைத்தும் அவை உண்ணும் உணவிலிருந்து உண்டாகின்றன. ஜீவன்களின் உயிரைத் தாங்குவதும் உணவே யாகும். இவ்வளவே யல்ல. எல்லா ஜீவன்களும் முடிவில் வேறு ஜீவன்களுக்கு உணவாகவே முடிகின்றன. ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒவ்வொரு தாவர வகையும் பிராணி வகை ஜீவனும் வேறு தாவர ஜங்கம் உயிர்களுக்கு ஆகாரமாய் முடிவதை அறிவோம். வேருன்றி வளரும் செடி முதலிய உயிர்களும், ஊர்ந்தும் பறந்தும் கால்களைக் கொண்டு நடந்தும் செல்லுகின்ற எல்லாப் பிராணி வகைகளும் தம் உடல்களை ஒன்று மற்றொன்றுக்கு உணவாகவே உதவுகின்றன. இதுவே சிருஷ்டி அமைப்பு.

சிருஷ்டியிலுள்ள அனைத்தையும் உண்டாக்கிக் காப்பாற்றி, ஒன்றுக்கொன்று இன்றியமையாத சம்பந்தமுமாகின்ற இந்த ‘உணவு’ என்னும் பொருளிலே பிரம்மத்தைக் காணலாம் என்பது உபநிஷத்து உபதேசம்.

“அதேதா அந்த மாமரத்தின் வடக்குக் கிளையைப் பார். அதன் மேலிருக்கும் ஏழு நட்சத்திரங்களுக்குப் பெயர் சப்த ரிஷி. அதில் வால்போல் நீண்டு கிடக்கும் மூன்று நட்சத்திரங்களைப் பார்” என்று இவ்வாறு படிப்படியாகப் பையனுக்குச் சொல்லி, அருந்ததி நட்சத்திரத்தைக் காட்டுவதுபோல் உணவின் பேசிரகசியத்தை விளக்கி, அதிலிருந்து படிப்படியாகப் பிரமத்தை முனிவர் உபதேசிக்கிறார்.

உலக சிருஷ்டி அனைத்தையும் ஒன்றுக்கொன்று பிணைத்துக் கட்டும் உணவு என்ற சிறந்ததொரு பொருளை

அலட்சியம் செய்யலாகாது. அதன் அருமையை அறிந்து மதித்தல் வேண்டும்.

அன்னம் ந நித்த்யாத் தத்வ்ரதம் ||

“உண்ணும் உணவைப் பழித்தலாகாது; இது விரதமாகும்” என்று தைத்திரிய உபநிஷத்தில் பிருகுவுக்கு அவர் தகப்பனார் உபதேசிக்கிறார்.

தற்காலத்து வைத்திய சாஸ்திரப் புலவர்களும் இதையே சொல்வார்கள். ஆகாரம் உட்கொள்ளும் சமயத்தில் அதைப் பழித்தலோ, குறைகூறலோ, சந்தேகித்தலோ ஆரோக்கிய முறையாகாது. சாப்பிடும்போது, இது நல்லது, இது ஐரணமாகிவிடும், இது எனக்கு ஆரோக்கியம் தரும், பலம் தரும், உள்ளத்தையும் சுத்தமாக்கும் என்றே எண்ணி உணவை உட்கொள்ள வேண்டும் என்பது, ஆரோக்கிய சாஸ்திர நியதி. நாம் எண்ணும் எண்ணங்களுக்கு அதிக சக்தி உண்டு. புசிக்கும்போது நாம் கொள்ளும் நம்பிக்கையே உணவை நல்லதாகவும் தீயதாகவும் செய்யும்.

அன்னம் ந பரிசுஷீத தத்வ்ரதம் ||

“உணவை எறியலாகாது; இது விரதம்.” உணவு நன்றியில்லை என்று தள்ளக்கூடாது. நன்றியிருப்பதையும் அளவுக்கு மிஞ்சிப் பரிமாறிக்கொண்டு பிறகு எறியக் கூடாது. உயிரைக் காப்பாற்றக்கூடிய உணவுப் பொருளைக் காட்டிலும் அருமையான பொருள் உலகத்தில் உண்டோ? உணவை வீணுக்குதல் கூடாது. மிக்க அருமையான பொருளை அலட்சியம் செய்வதோ, வெறுப்பதோ ஒழுக்க மன்று.

இந்த முக்கியமான ஒழுக்க முறையை இப்போது நம் நாட்டில் ஜனங்கள் உணரவில்லை. பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முன், வேதாந்த ஞானத்தில் ஒரு பாகமாக உபநிஷத்திலும் கூடச் சொல்லி விளக்கப்பட்டதாயினும், அதை இன்னும் கவனியாமல், மூடர்களைப்போல் நாம் நடந்துகொள்கிறோம். வேண்டிய அளவுக்கு மேலும், வேண்டாதவைகளையும், வற்புறுத்திப் பரிமாறுவதும், வற்புறுத்துதலை எதிர்பார்ப்பதும், உணவு முடிந்து எறியும் இலைகளில் ஏராளமான தின்பண்டங்கள் கிடப்பதும் நம் நாட்டின் கெட்ட வழக்கமாகி வருவதைப் பார்க்கிறோம்.

அன்னம் ந நித்த்யாத் ||

அன்னம் ந பரிசுஷீத ||

என்ற உபநிஷத்து உபதேசத்தை நாம் இப்போதாவது கவனித்து நம்முடைய தினசரி வழக்கத்தைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

“உணவை ஏராளமாக உண்டாக்குவாயாக” என்பதும் முனிவர் உபதேசம்.

அன்னம் பஹு குவித தத்வ்ரதம் ||

“சோர்வு கொள்ளாதே. உனக்காக மட்டும் உணவு உண்டாக்கினால் போதாது. நாட்டுக்குப் பயன்படுமாறு உணவு ஏராளமாக உண்டாக்கு” என்கிறார் முனிவர். இதைவிட உயர்ந்த பொருளாதார உபதேசம் என்ன வேண்டும்? சமுதாயத்திற்கு உழைப்பாயாக; உணவு ஏராளமாக உண்டாக்குவதே சமூகத்திற்குச் செய்யும் பேருதவி; பொருளை உண்டாக்கும் முயற்சிகளை எப்போதும் செய்வாயாக; சோர்வு வேண்டாம்; இதுவே ஒழுக்கம்” என்பது உபநிஷத்து வாக்கியம்.

பொருளை உண்டாக்குவாயாக என்று உபதேசித்து விட்டுத் தொடர்ந்தாற்போல் சொல்லுவதையும் கவனிக்க வேண்டும். பொருள் உண்டாக்குவது உனக்காக அல்ல; மற்றவர்களுக்காக;

ந தஞ்ச ந வஸதௌ ப்ரத்யாக்ஷித தத்வ்ரதம்

“எவருக்கும் இடமில்லை என்று சொல்லாதிருப்பாயாக; இதுவே ஒழுக்கம்.” வந்த விருந்தினருக்கு, இல்லை என்று சொல்லக்கூடாது. சோர்வற்ற முயற்சியைக் கொண்டு, ஏராளமான உணவுப் பொருள்களை உண்டாக்கி, அதை வீண் செய்யாமல் காப்பாற்றி வைத்தால், வந்த விருந்தினரை, போ என்று சொல்ல வேண்டிய அவசிய மிராது. பொருளில்லை என்ற தரித்திரத்தின் கஷ்டம் இராது. செல்வம் படைத்துச் சிக்கனமாக வாழ்ந்தால், உலோகித்தனம் வந்து மனதைக் கவர்ந்து கொள்ளப் பார்க்கும்—அது கூடாது. வந்த விருந்தினரைப் போ என்று சொல்லாதே; எவருக்கும் இடம் கொடுப்பாயாக அதுவே ஒழுக்கம் என்கிறார் முனிவர்.

எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால்,

உண்ணும் உணவில் குற்றம் காணவேண்டாம்

ஏராளமான உணவுப் பொருளை உண்டாக்கு.

உணவை வினாக்காதே.

அனைவருக்கும் அன்னம் இடு.

உணவைப் பற்றி உபநிஷத்திலிருக்கும் சிறந்த உபதேசம் இது.

16. உலர்ந்த கட்டையும் தளிர்த்து விடும்

‘மறை’ என்றால் மறைந்து நிற்கும் பரம்பொருளை விளக்கும் நூல் என்று பொருள். மறைத்து வைக்க வேண்டிய நூல் என்பதல்ல.

“இந்த உபதேசத்தை ஓர் உலர்ந்த கட்டையின் மேல் நீ தெளித்தாயானாலும் அது தளிர்த்து இலையுங்கிளையுங் கொள்ளும்” என்று சத்தியகாம ஜாபாலர் சார்தோக்கியத்தில் ஓர் அத்தியாயத்தை முடிக்கிறார்.

உண்மைக்கு உயிர் உண்டு, சக்தி உண்டு என்பதை இது எவ்வளவு அழகாக எடுத்துக்காட்டுகிறது! உலர்ந்த கட்டையும் உயிர் கொண்டு தழைக்கும் என்றால், புத்தி மானுக்கு அறிவு ஊட்டி உய்விக்கும் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை.

உண்மையின் சக்தி இவ்வாறாயினும், போதனா முறையில் நம்முடைய முன்னோர்கள் சில டிபர்தனைகளை வைத்திருந்தனர். தற்காலத்துக்கு ஏற்றவாறு முறைகளை மாற்ற வேண்டும். ஆயினும், பழைய டிபர்தனைகளை ஆராய்வதில் பயனுண்டு. அவற்றில் காணும் சில தத்துவங்கள் என்னைக்குமே பொருந்தும்,

நம்முடைய முன்னோர்களுடைய கொள்கையில் முக்கியமானதொன்று என்னவென்றால், சிக்கலான விஷயங்களை ஆசாரியன் சொல்ல, பக்தியுடன் சீடர்கள் நேரில் கேட்டால்தான் உண்மைகள் சரியாக விளங்கும்; எழுத்து வாயிலாக உபதேசம் சரிவரப் பெற முடியாது என்பது.

உபநிஷத்து என்று பெயர்கொண்ட நூல்கள் வெறுங் குறிப்புக்களாகவே யாக்கப்பட்ட நூல்களெனக் கருதலாம். நேரில் கேட்டு உபதேசம் பெற்ற சீடர்கள், தாம்

கற்றறிந்ததை, வேண்டும்போது பிறகு நினைவுக்குத் தந்து கொள்ள இந்த செய்யுட் குறிப்புக்கள் உதவும் யொழிய, குறிப்புக்களைக் கொண்டே ஞானம் பெற முடியாது.

இக்காலத்திலும் பள்ளிக்கூடங்களில் நடைபெறும் முறையைக் கவனித்தோமானால், உபாத்தியாயர்கள் சொல்லி மாணவர்கள் எழுதிக் கொள்ளும் குறிப்புக்களும் இவ்வாறே என்பதைக் காணலாம். கலாசாலைகளில் உபாத்தியாயர்கள் சொல்லும் குறிப்புக்களை அச்சடித்துப் புத்தக வடிவமாக வழங்கி விட்டு, கலாசாலைக்கு மாணாக்கர்கள் யாரும் வந்து புலவர்கள் விளக்கிச் சொல்லுவதைக் கேட்க வேண்டியதில்லை என்று சொன்னால் மதியின மாகும். அத்தகைய குறிப்புக்களை அச்சிடுவதே கூடாது என்பார்கள். புலவர்கள் விளக்கியதை நேரில் கேட்ட மாணவர்களுக்குத்தான் அக் குறிப்புக்கள் பயன்படும். இந்த உண்மையறிந்தே முற்காலத்திலும் சாஸ்திரங்களைக் குருவிடம் நேரில் உபதேசம் பெற்றுப் படிப்பதுதான் முறை என்று பெரியோர்கள் விதித்தார்கள். அக்காலத்தில் அச்சு கிடையாது. ஆகையால் மனனத்திற்குச் சௌகரியமாக உபதேசக் குறிப்புக்களைச் சந்தம் பொருத்தியாத்து, முனிவர்கள் பாடினார்கள். பழைய விஷயங்களை விமரிசனை செய்யும்போது பழைய காலத்திய நிலைமையை நன்றாகக் கவனித்தல் வேண்டும். இதற்கு வேண்டிய கற்பனை சக்தி இல்லாதவர்களால் விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்ய இயலாது.

உபநிஷத்து முதலிய சாஸ்திரங்களை, முற்காலத்திய அறிஞர்கள் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, பொது ஜனங்களுக்குத் தாராளமாக விநியோகிக்காமல் உலோபிகளாக நடந்து கொண்டார்கள் என்று சிலர் தவறாக எண்ணுவதுண்டு. மருந்துகளை வைத்தியர்கள் மிக ஜாக்கிரதையாகத்

தான் வைத்து வழங்குவார்கள். மருந்தை அறிந்து உபயோகித்தால் அது அமிருதம் போன்ற பொருளாகும். ஆனால், அதுவே அறியாதவர்கள் கையில் அபாயமான விஷமாகும். அத்தியாத்ம உண்மைகள் பக்குவமும் தகுதியும் பார்த்தே உபதேசம் செய்யத் தரும். தீர விளங்காத விஷயங்கள் தவறான பொருளும் பயனுங் கொண்டு தீமைக்கு ஏதுவாகும்.

முற்காலத்திய போதனா முறை நிபந்தனைகளில் மற்றொரு விஷயம் குறிப்பிடத்தக்கது. சீடன் ஆசாரியரிடம் அன்பும் பக்தியும் கொண்டு அவருக்குச் சேவை செய்வதையே முக்கிய காரியமாகக் கருத வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறு செய்தால்தான் அவருடைய உள்ளமும் சீடனுடைய உள்ளமும் ஒன்றுகச்சேர்ந்து, அவர் செய்யும் உபதேசத்தின் பொருள் விளங்கி, வோ ஊன்றிப் பயன் பெறும். குருவுக்குச் சேவை செய்வதே பிரமசாரியின் முதல் கடமை. சேவை செய்து மிகுந்த நேரத்தில் உபதேசம் பெற வேண்டும் என்பது விதி. தற்காலத்தில் இது வியப்பாகவும் தவறாகவும் தோன்றும். ஆயினும் இதில் ஒரு தத்துவம் அடங்கி யிருக்கிறது. சரியான மனப்பான்மைக்கு அத்தாட்சியும் ஏதுவுமான சேவையால் சீடனைப் பரீட்சையும் பக்குவமும் செய்தே உபதேசம் தர வேண்டும்.

குருவுடன் வாசம் செய்யும் சீடனுக்கே உபதேசம் செய்ய வேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தகப்பனிடம் மகன் உபதேசம் பெறலாம், அல்லது ஆசாரியனிடம் ஒரு வருஷ காலமாவது குருகுலவாசம் செய்த சீடன் உபதேசம் பெறலாம். மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்க வேண்டாம் என்று பல இடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறு இடத்தில் குடியிருந்துகொண்டு, படிப்புக்கு மட்டும் குருவிடம் போய் உபதேசம் பெறுவதில் பயனில்லை.

தற்காலத்திய கல்விமுறைப் புலவர்களும் இதையே சொல்வார்கள்.

தான் அறிந்ததைப் பிறருக்கு முறைப்படி உபதேசம் செய்ய வேண்டியது, உபதேசம் பெறும் சீடனது கடமை. அவ்வாறு செய்யும் எண்ணங்கொண்டவனுக்கே உபதேசம் செய்ய வேண்டும் என்று உபநிஷத்துகளில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி கேள்விகளின் காப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் இந்த விதி மிக முக்கியமானது. பிறருக்குக் கொடுக்க உத்தேசிப்பவனுக்கே கல்விச் செல்வத்தை வழங்க வேண்டும்.

சீடன் சமூகத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கியவனாக இருக்க வேண்டும். சமூகப் பழக்க வழக்கங்களை நிராகரிப்பவனாக இருக்கக் கூடாது. தன் கடமைகளைச் சரியாகச் செய்திருக்க வேண்டும். உபதேசம் பெறுவதற்கு முந்திப் படித்து முடித்திருக்க வேண்டியதை யெல்லாம் குறைவின்றிப் படித்திருப்பதோடு, கோபத்தையும் ஆசைகளின் வேகத்தையும் அடக்கினவனாக இருக்க வேண்டும். குணசிலனாக இல்லாதவனுக்கு உபதேசம் செய்யக் கூடாது.

நல்ல பெருந்தன்மை கொண்டவனும், தெய்வபக்தி உள்ளவனும், குருவைத் தெய்வம்போல் கருதிப் பக்தி செலுத்துபவனுமான சீடனுக்குச் சொன்னால் உபதேசத்தின் பொருள்கள் ஒளிபெற்று விளங்கும் என்பது உபநிஷத்து வாக்கியம்.

நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆசாரியனிடத்தில் பெறவேண்டிய உபதேசத்தைப் பெற்று, முறைப்படி பிராமசரியம் முடிந்த பின் விவாகம் செய்துகொண்டு இல்லறம் நடத்தி இல்லற வாழ்க்கையிலும், சுற்றதை உறக்காமல் பிராமமாகச் சிந்தனை செய்துகொண்டு வந்து,

நல்ல குழந்தைகளைப் பெற்று, குடும்பக் கடமைகள் முடிந்த பின், புலன்களை அடக்கி ஜீவகாருண்ய விரதம் பூண்டு, வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தை முடிக்க வேண்டும் என்பது நம்முடைய முன்னோர்களின் கொள்கை. மாணம் வளையில் குடும்பப் பற்றையும் அதனால் உண்டாகும் கவலைகளையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. கல்விப் பருவம், இல்லறப் பருவம், தவப்பருவம் என ஆயுள் நாளைப் பங்கிடுதல் வேண்டும். அவ்வாறு வகுத்துக்கொண்டு கடமைகளைக் கவனித்தால் அறிவும் ஆற்றலும் பெற்று, அவ்வப்பருவக் கடமைகளையும் சரிவரச் செய்வோம்.

17. தண்ணீர்க் குடத்தில் கண்ட 'ஆத்மா'

“ஆத்மாவைப் பசி, தாகம், சோகம், மூப்பு, மரணம், பாவம், எவையும் திண்டா. ஆத்மாவே அறியத் தக்கப் பொருள். அதை யறிந்தபின் எல்லா இன்பங்களையும் பதங்களையும் அடைந்தவாறே யாகும்.”

இவ்வாறு பிரஜாபதி சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்ட தேவர்களும், அசுரர்களும் “சரி, சகல லோகங்களும் சகல இன்பங்களும் தாக்கூடிய இந்த ஆத்மாவை எப்படியாவது அடைய வேண்டும்” என்று தீர்மானித்தார்கள்.

தேவர்களுக்காக இந்திரனும், அசுரர்களுக்காக விரோசனனும் தனித்தனியாகப் புறப்பட்டுச் சமித்தும் கையுமாகப் பிரஜாபதியிடம் போய் வணங்கி நின்றார்கள். பழைய காலத்தில் உபதேசத்திற்காகக் குருவிடம் சீடர்கள் போகும் முறை இதுவே.

பிரமசரிய விரதம் பூண்டு பல வருஷங்கள் குருகுலத்தில் வசித்தார்கள். பிறகு ஒருநாள் குரு, “என்ன தேடி வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“ஐயனே! மூப்பு, மரணம், சோகம், பசி, தாகம் இவைகளில் யாதும் திண்டாத ஆத்மா ஒன்று உண்டென்றும், அதுவே அறியத்தக்கதும் அடையத்தக்கதுமான பொருள் என்றும், அதை ஒருவன் அடைந்துவிட்டால் எல்லாப் பதங்களும் பேரின்பங்களும் அடைவான் என்றும், தாங்கள் சொன்னதாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அந்தப் பொருளைக் காணவந்தோம். ஆத்மா என்பது எது?” என்று கேட்டார்கள்.

இதைக் கேட்ட பிரஜாபதி, “கண்களுக்குள் தோற்றப்படுவனவே ஆத்மா” என்றார். இது ஒரு பழைய மந்திரம். இதன் பொருள், கண்களை மூடித் தியானத்தில் ஆமர்த்தால் காணப்படும் புருஷனே ஆத்மா என்பதாம். சீடர்களைப் பரீட்சை செய்ய அந்தப் பழைய மந்திரத்தைச் சொன்னார்.

பிரஜாபதி சொன்ன மொழிகளைக் கேட்டு அவர்கள், “ஐலத்தில் பார்த்தால் உருவம் காண்கிறோமே; கண்ணாடியிலும் காண்கிறோமே; அது யாருடையது? அவனும் ஆத்மாதானே?” என்று கேட்டார்கள்.

அவர்கள் மனோநிலையைக் கண்டு பிரஜாபதி அதிகம் வளர்க்காமல், “ஆம், இவை அனைத்திலும் ஆத்மாவைக் காணலாம்” என்று சொல்லி, “போய்த் தண்ணீர்க் குடத்தில் ஆத்மாவைப் பார்த்து, கண்டதும் காணாததும் வந்து சொல்லுங்கள்” என்றார்.

அவ்வாறே அவர்கள் தண்ணீர்க் குடத்தில் தங்கள் முகத்தை நன்றாகப் பார்த்து விட்டுச் சந்தோஷமாகத்திரும்பினார்கள்.

“ஆத்மாவைப் பார்த்தீர்களா?” என்றார் குரு.

“ஆம், பார்த்தோம்; மயிர், நகம் உள்பட எல்லாம் சரியாகக் கண்டோம்” என்றார்கள்.

“குளித்து, நல்ல உடுப்பு அணிந்து, மறுபடி தண்ணீர்க் குடத்தில் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள்” என்றார்.

அவர்கள் அவ்வாறே செய்தார்கள்.

“என்ன பார்த்தீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“நாங்கள் இருந்தபடியே, ஆத்மாவும் குளித்து நல்ல உடையும் ஆபரணமும் அணிந்திருக்கக் கண்டோம்” என்றார்கள்.

“சரி! அழிவற்ற பொருளைக் கண்டீர்கள்” என்றார்.

அதைக்கேட்டுத் திருப்தியடைந்து இருவரும் தத்தம் இருப்பிடம் திரும்பினார்கள். விரோசனன் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அசுரர்களுக்குத் தான் கற்றதைப் போதித்தான். “சரீரமே ஆத்மா; அதற்கே சேவை செய்யுங்கள். பூசிக் கத் தக்கது தேகமே; அதைச் சரியாக உபாசித்தால் எல்லாச் சுகமும் அடைவோம்” என்று அசுரர்களுக்கு உபதேசித்தான்.

இப்போதும் அசுரத்தன்மை கொண்டவர்கள் தானம், தருமம், பூஜை, வேள்வி, இவைகளில் ஏதும் பயனில்லை; உடலைத் தவிர வேறு, எதையும் கவனிக்க வேண்டியதில்லை என்பார்கள்.

விரோசனன் திருப்தி அடைந்து விட்டபோதிலும் இந்திரன் கொஞ்ச தூரம் நடந்ததும் ஐயங்கொண்டான். ‘இதென்ன? நான் குடத்தில் பார்த்தது சரீரத்தின் பிம்பம் தானே? தேகம் அலங்கரிக்கப்பட்டபோது அலங்கரிக்கப் பட்டவாறும், குளித்தபோது குளித்தவாறும், உடையும் ஆபரணமும் தரித்தபோது உடையாபரணம் தரித்த வாறும் இருந்தது இந்தப் பிம்பம். குருடனால் குருட னாகவும், நொண்டியானால் நொண்டியாகவும், வேறு அங்கம் இழந்தால் அவ்வாறே அதுவும் அங்க ஹீனத்துட னும், குடத்தில் காணப்படும் இந்தப் பிம்பம் மாறுபட்டுத் தோன்றும், நாம் தேடிய அழிவற்றதும், வேறுபாடற்ற தும், பயமற்றதுமான ஆத்மா இது எவ்வாறு ஆகும்? நான் உண்மையைக் காணவில்லை என்று தனக்குள் சந்தேகங்கொண்டு திரும்பினான்.

மாறுபடி சமித்தும் கையுமாகப் பிரஜாபதியிடம் நின்றான்.

“ஏன் திரும்பினாய்? விரோசனனும் நீயும் திருப்தி யடைந்து போனீர்களே?” என்றார் பிரஜாபதி.

“பகவானே! தாங்கள் சொல்லிக் காண்பித்த ஆத்மா இந்தச் சரீரத்தைப் போலவே, உடை, ஆபரணம், நோய், அவயவக் குறைகள், அனைத்தும் கொண்டதாகவே இருந்தது. இது எனக்குச் சரியாகத் தோன்றவில்லை” என்றான் இந்திரன்.

“நீ சொல்வது உண்மை. உனக்கு இன்னும் உப தேசம் செய்யேன். நீ இங்கே தங்குவாயாக” என்றார் பிரஜாபதி.

சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் பிரஜாபதி இந்திரனைப் பார்த்து, “அப்பனே! ஒருவன் தூங்கும்போது கனவு கண்டு, உடலை விட்டு வெளியேகி, எதேச்சையாக மகிழ்ந்து செல்லுவது நீ அறிவாயல்லவா? அவனே ஆத்மா” என்றார்.

இதைக் கேட்ட இந்திரன், உடலினின்று வேருன ஆத்மாவை அறிந்ததாகத் திருப்தியடைந்து விடை பெற்றுச் சென்றான். ஆனால், போகும் வழியில் முன்போலவே மாறுபடியும் பெரிய சந்தேகம் தோன்றிற்று.

“குருடனாக இருந்தாலும், வேறு அங்கக் குறைகள் இருந்தாலும், கனவு காணும் ஆத்மா அக்குறைகளில்லாம விருப்பது உண்மையே. ஆயினும் கனவு காணும்போது, அடிபட்டும் வெருட்டப்பட்டும் துயரப்பட்டும் கண்ணீர் விட்டழுதுங்கூட அலைகிறோம். இந்த நிலையானது சோகம் தீண்டாத ஆத்மா எவ்வாறு ஆகும்? இது சரியல்ல.

நான் உண்மையைக் காணவில்லை” என்று பிரஜாபதி யிடம் மறுபடியும் வந்து நின்றான்.

“என் திரும்பினாய்?” என்றார்.

“குருவே! சரீரத்தில் கண்ட குறைகள் கனவில் நீங்கியவாறு தோன்றினாலும், நோயும், துயரமும், பயமும், கண்ணீரும் கனவிலும் தொடர்ந்து நிற்கின்றனவே? இது எவ்வாறு ஆத்மா ஆகும்? எனக்குத் திருப்தியாகவில்லை” என்றான்.

“நீ சொல்லுவது உண்மை. இன்னும் சில நாட்கள் இங்கே தங்குவாய்; விளக்குவேன்” என்றார்.

இந்திரன் அவ்வாறே காத்திருந்தான். பிறகு ஒருநாள் பிரஜாபதி, “அப்பனே, கனவுகள் இன்றி, நினைவு இன்றி, ஏதும் அறியாமல் தூங்கும் நிலையே ஆத்மா” என்றார்.

இதைக் கேட்ட இந்திரன், “உடலினின்று வேறு பட்ட ஆத்மாவை இப்போது அறிந்துவிட்டேன்” என்று எண்ணி, தேவலோகம் திரும்பிப் போனான். போகும் வழியில் மறுமுறை முன் போலவே ஐயங்கொண்டான்.

“இதென்ன? உணர்ச்சியின்றித் தன்னைத்தான் அறியாத ஒரு பொருள் எவ்வாறு ஆத்மா ஆகும்? இது சுத்த சூனியமாகும். இது சரியல்ல” என்று மறுபடியும் திரும்பினான்.

சமீப்தெடுத்துக் குருவின் முன் வணங்கி நின்று, “நான் திருப்தி கொண்டது பிழை. சூனியத்தை ஆத்மா வாகக் கொண்டேன். தன்னைத்தான் அறியாதது எவ்வாறு ஆத்மா ஆகும்?” என்றான்.

“நீ சொல்லுவது உண்மை. இன்னும் ஒரு முறை முடிவாக உபதேசம் பெறுவாய். இன்னும் ஐந்து ஆண்

கைகள் இவ்விடம் இருப்பாயாக” என்றார். அவ்வாறே இருந்து உபதேசம் பெற்றான். ஆக, இந்திரன் பிரஜாபதியிடம் நூற்றேரர் ஆண்டுகள் சீடனாக விரதம் பூண்டு, காத்து உபதேசம் பெற்றதாக வேதம் சொல்லுகிறது.

இந்தத் தேகம் அழியும் பொருள். அது மரணத்தில் அகப்பட்டுக் கிடக்கும் வஸ்து. மரண மற்றதும் சரீர மற்றதுமான ஆத்மா, தேகத்தில் மறைந்து வசிக்கிறது. அது தேகத்தினுள் வசிக்கும்போது, தானே தேகமாகவும், தேகமே தானாகவும் மயங்கி, தேகத்தின் இன்ப துன்பங்களுள் கட்டுண்டு கிடக்கிறது. தேகத்தினுள் இருக்கும் வரையில் இந்தப்படி கட்டுண்டுதான் இருக்கும். சரீரத்தை விட்டு அகன்றபின் அது விடுதலை யடையும். சூரியனைக் கண்ட ஐலம் அருவமாகி, அதாவது உருவமற்றதாகி மேல் நோக்கிச் செல்லுவது போல், பாஞ்ஜோதியின் ஒளி பட்டதும் இந்த ஆத்மாவும் கிளம்பிப் பாஞ்ஜோதியுடன் கலந்து ஆனந்த நிலையை அடையும்.

வண்டியில் கட்டிய குதிரையைப் போல் ஆத்மா. சரீரத்தில் கட்டப்பட்டு நிற்கிறது. காண்பது கண் அல்ல; கண்ணைக் கருவியாகக் கொண்டு காண்பது ஆத்மா. பேசுவது நாக்கு அல்ல; நாக்கைக் கருவியாகக் கொண்டு பேசுவது ஆத்மா. காதைக் கொண்டு இதைக் கேட்பேன் என்பது ஆத்மா. மனதும் ஆத்மா அல்ல; இதை எண்ணுவேன் என்று மனதைக் கொண்டு எண்ணுவவனும் மனதை அடக்குபவனும் ஆத்மா. மனதையே கண்ணாகக் கொண்டு தியானத்தில் மூழ்கிப் பரமாத்மாவைக் கண்டு ஆனந்தம் கொள்பவன் ஆத்மா.

இவ்வாறு உடலினின்றும் இந்திரியங்களினின்றும் உடலின் செயல்களினின்றும் மனதினின்றும் வேறான பொருளே ஆத்மா: அது தன்னில் தானே பரமான்ந்தம் அடையும். சரீரம் வேறு; அது வேறு.

குடத்திலும் கண்ணாடியிலும் கண்ட பிம்பமே ஆத்மா என்று கதையில் இந்திரன் முதலில் நினைத்தது பெரிய அறிவீனம் என்று நாம் எளிதில் காண்கிறோம். ஆயினும், மிகுந்த அறிவும், கல்வி கேள்விகளும் பெற்றவர்களே யாயினும், உண்மையில் உடலின் உணர்ச்சியையே ஆத்மாவின்தாகக் கொண்டு கலவரப் படுத்திக்கொள்கிறோம். உடலின் உணர்ச்சியை வேறுபடுத்தி, ஆத்மா என்ற தனிப்பொருளைச் சிந்தித்துக் காண்பதும், கண்டாலும் அதை மனதில் நிறுத்துவதும் கடினமே யாகும். ஆழ்ந்து பார்ப்பின், நீர்க்குடத்தில் இந்திரன் கண்ட பிம்பத்தைத் தான் நாம் அனைவரும் ஆத்மாவாகக் கருதி வாழ்கிறோம். விளக்கச் சொல்லும்போது, பிழையை எளிதில் காண்கிறோம். ஆனால், அடுத்த நிமிஷத்தில் மறுபடியும் பழைய பிழையிலேயே நிற்கிறோம்.

18. வில் வளைத்த நியானம்

அனேக ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே, முண்டக உபநிஷத்தில், அங்கிரஸ முனிவர் சாஸ்திரம் படித்தல் மட்டும் போதாது என்று சௌனகருக்கு உபதேசிக்கிறார்.

கற்க வேண்டிய கல்வி இரு வகை யாகும். ஆரம்பப் பகுதி ஒன்று; மற்றொன்று பேரறிவு. ஸ்வரம், வியாகரணம், சந்தம், பதவுரை, இவையடங்க சகல வேதங்களையும் நன்றாகக் கற்றபோதிலும், அது ஆரம்பப் பகுதி அறிவே யாகும். அழிவற்ற பரம்பொருளைப் பற்றிய அறிவே பேரறிவு. கிரியைகளினால் நித்தியமான பரம்பொருளை அடைய முடியாது. அறிவும் ஒழுக்கமும்கொண்ட ஆசாரியனை அடைந்து, ஆத்ம தரிசனம் தரக்கூடிய பேரறிவைத் தேவையாக.

படிப்பினாலாவது மதிநுட்பத்தினாலாவது அந்தராத்மாவின் தரிசனம் ஒருவன் பெற முடியாது. எவ்வளவு வேதம் ஒதினாலும், எவ்வளவு புத்தி கூர்மையும் அறிவும் படைத்திருந்தாலும், எவ்வளவு கல்வி கேள்விகள் அடையப் பெற்றாலும், உள்ளத்தில் மறைந்து நிற்கும் சர்வபூதார்தராத்மா தானே விரும்பினாலொழிய, அவன் சொரூபம் தோற்றமாகாது. உள்ளத்தினின்று பொங்கும் விருப்பம் வேறு, படிப்பும் மதிநுட்பமும் வேறு; இதயத்தினுள் வசிக்கும் ஈசுவரனுடைய அருளிருப்பின் இந்த விருப்பம் பொங்கி ஆத்ம தரிசனம் அடைவோம்.

பலஹீனம் ஆத்ம தரிசனத்திற்குத் தடையாகும். அறிவும் வேண்டும், பலமும் வேண்டும் என்று உபநிஷத்துச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் 'பலம்' என்பது

சோர்வற்ற முயற்சியைக் குறிக்கும் ; அதாவது, புலன்களையும் மனதையும் வசப்படுத்தி ஆசைப் பற்றுக்களை யொழிக்கும் முயற்சி. கண்ணும் கருத்துமாகத் தைரியமும் அப்பியாசமும் கைக்கொண்டு, புலன்களை அடக்கிப் பற்றுக்களை ஒழிக்க வேண்டும் என்பது உபதேசத்தின் பொருள்.

குறியற்ற தவத்தால் இதயத்தில் மறைந்து நிற்கும் பரமாத்மாவைக் காண முடியாது. உடலை வருத்துவதனால்ேயே பயனென்றுமில்லை. சரியான முறையில் அறிவும் பக்தியும் கொண்டு, மனதை அடக்கி ஆசைத் தனைகளை நீக்குவதே பயன் தரக்கூடிய தவமாகும்.

தியானத்திற்கு முண்டக உபநிஷத்தில் ஒரு சிறந்த உவமை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தியானம் செய்கிறவன் வில்லானி. குருவிடத்தில் அடைந்த வேதாந்த ஞானமே வில். தியானம் செய்பவனுடைய ஆத்மாவே அம்பு. அம்பு பாகிய ஆத்மாவை, அதாவது தன் உள்ளத்தை, வில்லில் வைத்து நாளை இழுக்க வேண்டும். நாளை இழுப்பது என்றால் ஏகாக்கிர சித்தத்துடன் தான் அடைந்த ஞானத்தை உபயோகித்துத் தியானிப்பது. நாளை நன்றாக இழுத்துக் குறி பார்க்க வேண்டும். பரமாத்மாவே குறியாகும். நல்ல வில்லானி வில்லை வளைக்கும்போது குறியும் அம்பும் ஒரு நேரில் அமையச் செய்கிறான். அந்த நிலையில், அம்பு குறியில் மறைந்து போகிறது. பரமபொருளைத் தியானம் செய்பவன், அவ்வாறே தன் ஆத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் ஒன்றாகவே காணவேண்டும். தியானம் செய்யும் காலத்தில், பரமாத்மாவில் தன் ஆத்மா முற்றிலும் அத்துவிதீயமாகப் போகவேண்டும்.

வில்லை வளைத்து அம்பை விடும் தறுவாயில், நல்ல வில்லானி குறியைத் தவிர வேறு எதையும் காணமாட்டான். அவன் கண்ணுக்கு வில், அம்பு உலகம் அனைத்தும்

அந்தச் சமயம் மறைந்து போகும். தன் உடலையும் மறந்து விடுவான். குறி ஒன்றே அவன் கண்ணில் நிற்கும். அது போல், ஏகாக்கிர சித்தத்துடன் தியானம் செய்பவனுக்குப் பரமாத்மாவைத் தவிர மற்ற அனைத்தும் மறைந்து போய், தன் உள்ளமும் அந்தப் பரமாத்மாவில் மறைந்து அத்துவிதீயமாகிவிடும். அத்தகைய தியானத்தினால், அவன் உள்ளம் நல்ல வில்லானி ஏந்திய அம்பைப் போல், பாய்ந்து குறியைச் சேரும் ; அதாவது பரமாத்மாவைத் தரிசிப்பான்.

யுத்தத்திலும் மிருக வேட்டையிலும் எய்யும் அம்பைக் கூராகத் தீட்டி வைத்துக் கொள்வார்கள். அதைப்போல் உள்ளமாகிய அம்பையும் பக்தியினால் நன்றாகத் தீட்டிக் கூராக வில்லில் வைப்பாயாக என்கிறார் முனிவர். அவ்வாறு தீட்டினால் தான் உள்ளமாகிய அம்பு ஈசுவரனாகிய குறியை அடைந்து நன்றாகப் பதிந்து பற்றிக்கொள்ளும் என்றவாறு.

19. ஒரு உபவாச ஆராய்ச்சி

“குமுந்தாய்! பதினைந்து நாள் ஆகாரம் இல்லாமல் இரு தண்ணீர் மட்டும் வேண்டிய அளவு அருந்து” என்றார் உத்தாலகர்.

அவ்வாறே சுவேதகேது பதினைந்து நாட்கள் உபவாசம் இருந்தான். பிறகு தகப்பனார் அவனைப் பார்த்து, “அப்பனே! நீ கற்றதைச் சொல்” என்றார். கற்றது எதுவும் சரியாக நினைவுக்கு வராமல் சுவேதகேது மயங்கினான்.

“பெரிய நெருப்பு அணைந்துபோய் சிறு மின்மினிப் பூச்சி போன்ற பொறி யொன்று மட்டும் இருந்தால், அதனால் எதையும் எரிக்க முடியாது. அதைப்போல், உன்னுடைய உயிரில் உபவாசத்தின் பயனாகப் பதினாறில் ஒரு பங்கு மட்டுமே நின்றிருக்கிறது. அதைக்கொண்டு நீ முன் கற்றறிந்த வேதங்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. தண்ணீர் அருந்தி வந்தபடியால் பிராணன் நின்றது. ஆனால், ஆகாரம் இல்லாதபடியால் மனம் வேலை செய்ய முடியவில்லை. போய் அன்னம் புசித்து வா!” என்றார்.

சுவேதகேது சிறிதளவு அன்னம் உட்கொண்டு தகப்பனாரிடம் திரும்பி வந்தான். “எல்லாம் மறுபடி ஞாபகம் வந்து விட்டன. கேட்டதைச் சொல்லுகிறேன்” என்றான்.

“பெரிய தீயில் ஒரே ஒரு சிறு பொறி மிஞ்சி யிருந்தாலும், அதன்மேல் சருகு போட்டவுடன் மறுபடி நெருப்பு பானது வளர்ந்து கொழுந்து விட்டெரியும். பிறகு அது எதையும் தகித்துவிடக்கூடும். அவ்வாறே, அன்னமின்றி நீ மட்டும் அருந்தி, வீசம் பங்கு பிராணன் மட்டும் உன்

தேகத்தில் நின்றிருந்தது; அதற்கு அன்னம் இட்டவுடன், சிறு தீப்பொறி சருகைப்பற்றி ஜுவாலையுடன் கிளம்புவது போல், நீ முன் கற்ற வேதங்கள் முழுதும் நினைவுக்கு வந்து விட்டன. தண்ணீருக்கும் பிராணனுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையும், உணவுக்கும் மனதுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையும் நீ இப்போது அறிந்தாயா?” என்றார் உத்தாலகர்.

நீரின் தன்மையும் உயிரின் தன்மையும் வேறுகத் தோன்றுகின்றன. அன்னத்தின் தன்மையும் மனதின் தன்மையும் வேறுகக் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் உடலில் சேர்ந்ததும் நீர் உயிராகவும், அன்னம் மனமாகவும் மாறுவதை உத்தாலகர் மகனுக்குக் காட்டினார். எப்பொருளிலும் பராசக்தி சூட்சும உருவமாக மறைந்து நிற்கிறது. நீரிலுள்ள சூட்சுமப் பொருள் உயிராகவும், அன்னத்திலுள்ள சூட்சுமப் பொருள் மனிதனுடைய துண்ணிய மனப் பொருளாகவும் மாறுகின்றன. எப்பொருளும் அதனுள் வியாபித்து நிற்கும் பரம்பொருளின் சக்தியில் ஓரளவு பெற்று வேலை செய்கிறது.

20. தியானம்

பாலில் வெண்ணெய் மறைந்து இருப்பதுபோல் மனிதன் உள்ளத்தில் அந்தராத்மா மறைந்து நிற்கிறது. பாலத் துமிசாக்கி அதைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுப்பது போல், உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்தி அதனுள் மறைந்திருக்கும் ஆத்மாவைக் கடைந்து திரட்டி எடுக்கவேண்டும்.

வெள்ளம் ஓடாத ஆற்றில் மணலுக்குள் தண்ணீர் மறைந்து நிற்கிறது. தோண்டினால் ஊற்று உண்டாகும். அவ்வாறே, உள்ளத்தில் மறைந்து நிற்கும் ஈசுவரனையும் அடையலாம்.

அரணியிலிருந்து நெருப்பு உண்டாக்குவது போலும், பாலிலிருந்து வெண்ணெய் கடைந்து திரட்டி யெடுப்பது போலும், ஆற்று மணலில் ஊற்றுத் தோண்டித் தண்ணீர் மொண்டுகொள்வது போலும், தவறினால், அதாவது மனதையும் புலனையும் அடக்கித் தியானம் செய்வதனால், உள்ளத்திலே மறைந்து கிடைக்கும் பரமாத்மாவைத் தரிசியுங்கள் என்று சுவேதாசுவதா உபநிஷத்தில் உபதேசம் செய்யப்படுகிறது.

21. கணித நாலுக்கு அடங்காது

உபநிஷத்துகளைச் சிறுவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டி, இந்த நூல் எழுதப்பட்டது. அந்த நோக்கம் புர்த்தியாக, முதல் நூலிலிருந்து சில மந்திரங்களை எடுத்து இனிவரும் அத்தியாயங்களில் சொல்லப்படும். உரையைக்கொண்டு மந்திரங்களைப் படித்தால் வடமொழிப் பயிற்சியும் ஒருவாறு சிறுவர்கள் அடையக்கூடும்.

தேகத்துக்கு ஜீவாத்மா எப்படியோ, அப்படி ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மா. தேகத்தை, அதாவது சேதன மற்ற ஒரு சுவத்தை, உயிரும் சேதனமும் கொண்ட பொருளாக்கி அதற்குள் அந்தர்பாவமாய் ஜீவன் இருந்து வருகிறது. அம்மாதிரியே ஜீவனுக்குள் பரமாத்மா அந்தர்பாவமாய் நின்று அந்த ஜீவனைத் தாங்கி வருகிறான். பரமாத்மா இன்றி ஜீவனில் ஒன்றுமிராது. உயிரற்ற உடலைப் போலாகிவிடும்.

ஜீவன் எப்படிப் பல ஜன்மங்களில் பலவேறு வடிவங்கள் தரித்து வருகிறதோ, அவ்வாறு பரமாத்மா ஒரே காலத்தில் பல ஜீவன்களாக நிற்கிறான். ஒரே ஜன்மம் முடிந்த பின் ஜீவன் செய்யக்கூடிய காரியத்தைப் பரமாத்மா ஒரே காலத்தில் செய்கிறான். எந்த வஸ்துக்குள்ளும் எந்தத் தேகத்துக்குள்ளும் பரம்பொருள் நின்று அதைத் தாங்கி வருகிறது. இவ்வாறு ஈசன் பல ஜீவன்களாகவும் பல பொருள்களாகவும் நின்றபோதிலும், தனிப்பட்டும் நிற்கிறான். பரம்பொருளைத் துண்டுகளாக்க முடியாது. பல பொருள்களில் நின்றாலும் அதன் ஒருமை சிதறிய போகாது.

மம ஏவ அம்ச: ஜீவலோகே ஜீவநூத: ஸதாதன: |

மன:ஷஷ்டானி இத்திரியானி ப்ரக்குநிஸ்தானி கர்ஷநி ||

என்று கிதைமில் பகவான் சொல்லுகிறார்.

அதாவது:

“எனதொரு கிரண்மே ஸீவலோகத்தில் சென்று,
அங்கே அழியா ஸீவனாகி, ஐந்து இந்திரியங்களையும்,
ஆளுவதாக மனையையும் சேர்த்துக்கொண்டு நிற்கிறது.”

ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தில் சாந்தி சுலோகமும்
இதையே சொல்கிறது:

ஓம் பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் பூர்ணத் பூர்ண முதச்சயதே |

பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவா வசிஷ்யதே |

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ||

அதாவது:

“அது விசுவத்தின் பூரணம்; இது உடலின் பூரணம்.
ஒரு பூரணத்திலிருந்து மற்றொரு பூரணம் வந்தது;
ஆயினும் பூரணம் குறைவுபடவில்லை. மிஞ்சி நிற்பதுவும்
பூரணமே.”

ஒரு பொருளினின்று ஒரு பகுதியை வேறுபடுத்தி
னால், மிஞ்சி நிற்பது முழுமையிழந்து, ஒரு பகுதியாகத்
தான் நிற்கும் என்பது கணித சித்தாந்தம். ஆனால் பரம்
பொருள் இந்தக் கணிதநூல் நியதிக்கு அடங்காது. பகுதி
கள் வேறுபட்டபோதிலும், முதற்பொருள் முழுமை
கொண்டே இருக்கிறது. வேற்றுமையும் ஒற்றுமையும்
கலந்து நிற்பதே பரம்பொருளின் தன்மை.

முனிவர் உபநிஷத்தை உபதேசிக்குமுன் சீடனை மூழு
முதற்பொருளையும் தன் ஆத்மாவையும் சேர்த்துத் தியர்
விக்கச் செய்கிறார். ‘உலகத்தை ஈன்ற ஈசுவரனினு

களைத்தது என் ஆத்மா. முழுப்பொருளினின்று உண்
டாகிய பகுதியுமீ முழுப்பொருளே. முதற்பொருளும், முன்
போலவே, தன் முழுமைக்குக் குறைவு இல்லாமல் நிற
கிறது. அந்த முதற்பொருள் எனக்குச் சாந்தி தருக.’

முண்டக உபநிஷத்தில், பரம்பொருளுக்கும் ஸீவாத்மா
வுக்கும் உள்ள ஒருமையைச் சொல்லும்போது, முனிவர்
விளக்குகிறார்:—

தத் ஏதத் ஸத்யம்

யதா ஸாதிப்தாத் பாவகாத் விஸ்டிங்கா:

ஸஹஸ்ரச: ப்ரபவந்தே ஸநபா: |

ததா அக்ஷாத் விவிதா: ஸோம்ய! பாவா:

ப்ரஜாயந்தே தத்ர ச ஏவ அபிரபத்தி |

“உண்மையைக் கேள். குழந்தாய்! ஐுவாலை விட்டு
எரியும் பெருந்தீயிலிருந்து நான்கு பக்கமும் பொறிகள்
பறந்து செல்வதுபோல், பரம்பொருளினின்று பல கோடி
ஸீவனகள் உண்டாகி உண்டாகி, மறுபடி அதனுடன்
சேர்ந்து ஒன்றாகின்றன.”

இவ்வாறு தன் ஆத்மாவின் தூய்மையையும், அது
ஈசுவரனோடும் உலகத்தோடும் ஒன்றுபட்டு நிற்கும்
பண்பையும் அடிக்கடி தியானித்து வந்தால், உள்ளத்தில்
சுக்தி பிறக்கும்; தீய எண்ணங்கள்போய் நல்லெண்ணங்
களுண்டாகும். துக்கங்கள் பணிபோல் கரைந்துபோகும்.
சாந்தி பெறுவோம். ஞானம் உதயமாகும்.

22. கீதையும் உபநிஷதமும்

கூடோபநிஷதத்தில் நசிகேதனுக்கு யமன் சொல்லுகிறான்: “குழந்தாய்! நன்மை வேறு, இனிமை வேறு. இவை இரண்டும் மனிதனுடைய உள்ளத்தைப் பற்றுகின்றன. மூடன், இன்பம் தருவதைப் பெரிதாகக் கருதி எமாற்றம் அடைவான்; புத்திமான் நன்மையை உயர்ந்ததாகக் கருதுவான். நல்லதும் இனியதும் தன்முன் நிற்கும் போது தீரன் இரண்டையும் நன்றாகச் சூழ்ந்து பார்த்து நன்மையைத்தான் நாடுவான். மூடனோ, நன்மையைப் புறக்கணித்து இனியதைப் பற்றிக்கொள்வான்.

“உண்மை ஞானத்திற்கும் ஞானம் தராத கல்விப் பயிற்சிக்கும் வெகுதூரம். சுற்றதெல்லாம் அறிவாகாது. சுற்றறி மூடர்கள் தாங்கள் அடைந்த கல்வியைப் பெரிதாகக் கருதி, அண்ணில்லாதவன் வழிகாட்டுவதை நம்பிச் செல்லும் குருடர்களைப்போல், சுற்றிச் சுற்றித் தடுமாறி அலைவார்கள்.

“வேதாந்தம் படித்து அறிந்ததனாலேயே பாமாத்மாவின் தரிசனம் கிடைத்துவிடாது. சுத்தமான உள்ளமும், விஷய சுகங்களைப் பொருட்படுத்தாத அபிநிஷயம் அடையாவிடில், அறிவு முழுதும் பயனற்றதாகும். தீய ஒழுக்கத்தினின்று விலகாதவனும், புலன்களையும் மனதையும் தன்வசப்படுத்திக்கொள்ளாதவனும், உள்ளத்தில் சாந்த சமநிலை யடையாதவனும், அறிவினால் மட்டும் பாம்பொருளைக் காண முடியாது.

“ஞானமின்றிக் கிரியைகளையும் சடங்குகளையும் கைக்கொள்கிறவர்கள் காரிருளில் கிடக்கிறார்கள். ஆனால் செய்யவேண்டிய கருமங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு, வேதாந்த ஆராய்ச்சிகளிலேயே மகிழ்ச்சியடைந்துதிருப்தி

கொள்கிறவர்களும் அதைவிடப் பெரிய அந்தகாரத்தில் மூழ்குவார்கள்” என்று ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்துச் சொல்லுகிறது.

“ஞானம் அடைந்தவனும் சாதாரண ஜனங்களைப் போலவே செயல்களைச் சரிவரச் செய்து வாழ்நாளை முடிக்கவேண்டும். அவ்வாறு முடித்துவிட்டு, உடலை நீத்த பின், ஞானத்தின் பயனாக அம்ருதத்துவத்தையும் அடையலாம். ஆசைகளை எரிப்பதே வேள்வி. பற்றுக்களை விடுவதே துறவு. துறவு மார்க்கம் ஒன்றே மோக்ஷசாதனம் அல்ல. வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய காரியங்களை நடத்தியே தருமத்தில் நிற்கலாம்” என்று பகவான் அருச்சுனனுக்குக் கீதையில் விளக்கி யிருக்கிறார். சமுதாய கேஷமத்திற்கு வேண்டிய காரியங்கள் நடைபெற வேண்டுமென்றும், அந்தக் காரியங்களில் அவனவன் தனக்கு ஏற்பட்ட கடமைகளைச் சரிவரச் செய்து முடிப்பதால் மோக்ஷத்திற்குத் தடை ஏற்படாதென்றும் கீதை உபதேசிக்கிறது. சுயநலப் பற்றின்றி, வெற்றி தோல்விகளைக் கண்டு மனங்கலங்காமல், உள்ளத்தில் அமைதியோடு எல்லாக் காரியங்களையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணமாகவே செய்துவந்தால், அதுவே வேள்வியும் அதுவே சந்நியாசமும் ஆகும் என்று கீதையில் மிக விளக்கமாகப் பகவான் காட்டியிருக்கிறார்.

இதைச் சுருக்கமாக ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தில் முதல் இரண்டு மந்திரங்களில் முனிவர் பாடியிருக்கிறார்.

ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸ்வம் யத் கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத் |
தேந த்யக்தேந புஞ்ஜீதா மாக்ருத: கஸ்யஸ்வித் தனம் ||
குர்வன் ஏவ இஹ கர்மானி ஜிஜ்விஷேச்சதம் ஸமா: |

ஏவம் த்வயிந அத்யதா இத: அஸ்திந கர்ம விப்யதே நரே

அதாவது :

“உலகத்தில் உள்ள அனைத்தும் ஈசனுக்குள் அடங்கியதாகும். அவனை விட்டகன்றது எதுவுமில்லை.”

“பொருட் பற்றைவிட்டு நலன்கள் பெறுவாயாக. எவனுடைய பொருளின் மேலும் ஆசை கொள்ளாதே.”

“அவ்வாறு எல்லாம் ஈசன் மயம் என்றறிந்து, செய்யும் கருமங்களெல்லாம் அவனுக்கே அர்ப்பணம் என்று செய்துவந்து, உனக்கு அறுதியிட்ட வாழ்நாட்களை முடிப்பாயாக.”

“கருமத் தனையில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் வாழ் நாளை முடிப்பதற்கு இதுவே வழி. வேறு கிடையாது.”

ஆகையால் உபநிஷத்து வாக்கியமும் கீதை உபதேசமும் ஒன்றே. ஆசைகளை ஒழித்து, எல்லாம் ஈசன்மயம் என்று அறிந்து, அவனுக்கு அர்ப்பணமாகவே எல்லாத் தொழில்களையும் செய்து, வாழ்நாட்களை முடிக்க வேண்டும். ஆசைகளை ஒழிப்பதே வேள்வி. அறிவே ஆசைகளை எரித்துவிடும் வேள்வித் தி.

யதா ஏதாம்ஸி ஸமித்த : அக்தி : பஸ்மஸாத் குருதே

அர்ஜுந !

ஞானக்தி : ஸ்வகர்மானி பஸ்மஸாத் குருதே ததா ||

அதாவது :

“நன்கு கொணர்த்திய தீயானது விறகுத்துண்டுகளைச் சாம்பலாக்கி விடும். அதுபோல், ஞானத் தீயானது எல்லாக் கருமங்களையும் சுட்டுச் சாம்பலாக்கி விடும்” என்று கீதையில் அர்ச்சுனனுக்கு பகவான் உபதேசிக்கிறார்.

இதுவே மேலே சொல்லப்பட்ட ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்து மந்திரங்களின் பொருள். முதல் பாகத்தில் அனைத்தும் ஈசன் என்ற ஞானத்தையும், இரண்டாவது பாகத்தில் பற்றுக்களையும் ஆசைகளையும் மனதினினு ஒழித்துக் கருமங்களைச் செய்வதே மார்க்கம் என்றும் முனிவர் சொல்லுகிறார். இவ்வாறு ஞானம் பெற்று, ஆசைகளை ஒழித்து, கருமங்களைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்வதே கரும பாகத்தினின்று விலகும் வழி, வேறில்லை என்பதே கீதையும் உபநிஷத்துகளும் செய்யும் உபதேசம். இந்த உபதேசத்தை அனுசரித்து நடப்பதற்குப் பக்தியும், தெய்வ உபாசனமும் வேண்டும். இதுவே ஹிந்து தருமம்.

23. நதிகளனைத்தும் கடலில் சேர்ந்துவிடும்

தான் என்றும் மற்றவர்கள் என்றும் உள்ள வேற்றுமை யுணர்ச்சி ஒழிந்து, எல்லா உயிரும் பரமாத்மாவின் அம்ச விகாரங்கள் என்கிற மனோபாவத்தை அடையவேண்டும் என்று கீதையில் பகவான் உபதேசிக்கிறார். ஆத்மாவை அஞ்ஞானமானது சூழ்ந்துகொண்டு ஞான ஒளியை மறைக்கிறது. ஞானத்தைக்கொண்டு அந்த அஞ்ஞானத்தை ஒழித்துவிட்டால், பிறகு அறிவு உதயமாகிச் சூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும். பிரிவுபட்டு நிற்கும் எல்லா உயிர்களிலும், பிரிவற்றதும் நாசமற்றதுமான ஒரே பரம்பொருள் காணப்படும். கல்விடும் சிஷையும் பெற்ற ஒரு பிராமணனும், யானும் கல்லாத ஒரு பிராகிருதனும் ஒன்றாகவே தோன்றுவர். மனிதர்களில் மேலோன், கீழோன் என்கிற உணர்ச்சி அற்றுப்போகும்.

இவ்வாறு கீதை ஐந்தாவது ஆளுவது அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்டு, பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் ஊர்ஜிதப்படுத்தப்பட்டுள்ள உண்மையை, அதுதற்கும் முந்தி ஈசாவால் உபநிஷத்தில் முனிவர் விளக்கியிருக்கிறார் :

யஸ்து ஸர்வாநி பூதாநி ஆத்மணி ஏவ அனுப்ச்யதி |
ஸர்வபூதேஷு ச ஆத்மானம் ததோ ந விஜுகுபஸ்தே ||
யஸம்மின் ஸர்வாநி பூதாநி ஆத்மாஏவ அபூத்விஜாதத:
தத்ர கோ மோஹ: க: சோக: ஏகத்வம் அனுப்ச்யத: ||

அதாவது :

“எல்லாப் பொருள்களும் ஈசனுக்குள் தங்கியிருப்பதையும், எல்லாப் பொருள்களிலும் ஈசன் இருப்பதையும்

அந்த ஈசன் தன் அந்தராத்மாவாக இருப்பதையும் ஒரு வன் கண்டானால், அவன் மனதில் வெறுப்பு என்பது பிறகு இருக்க இடமே இல்லை.

“அனைத்தும் ஈசனே என்றும், அனைத்தும் ஒன்றே என்றும் ஒருவன் கண்டுவிட்டால், பிறகு மோகம் எங்கே? துக்கம் எங்கே? அதனைத் துயரம் வருத்தாது; மயக்கம் அணுகாது.”

‘கடோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது :

யத் ஏவ இஹ தத் அமுத்ர யத் அமுத்ர தத் அனுஇஹ |
ம்குத்யோ : ஸ்ம்குத்யம் ஆப்தோத்ய இஹ தாதா இவ
பஸ்யதி

மனஸா ஏவ இதம் ஆப்தஸ்யம் ந இஹதாதா அஸ்தி
கிஞ்சந

ம்குத்யோ : ஸ ம்குத்யம் கச்ச த்ய இஹ தாதாஇவ பச்யதி

அதாவது :

“அனைத்திலும் ஒரு பொருளே : இங்கிருப்பதே அங்கும் ; அங்கிருப்பதே இங்கும் ; வேற்றுமை காண்பவன் பிறப்பும் இறப்பும் அடைந்துகொண்டிருப்பான். வேற்றுமை உணர்ச்சியை முற்றிலும் மனதிலிருந்தே அகற்றி விடவேண்டும். வேற்றுமையைக் காண்பவன் பிறவிச் சுழலிலிருந்து மீளமாட்டான்.”

அதே உபநிஷத்தில் பின்னும் சொல்லப்படுகிறது :

ஏகோ வஸீ ஸர்வபூ தாத்ராத்மா ஏகம் ரூபம்

பஹுதா ய : கரோதி

தம் ஆத்மஸ்தம் யே அனுப்ச்யத்தி தீரா :

தேஷாம் ஸுகம் சாச்வதம் ந இதரேஷாம்

அதாவது:

“தனி ஒருவனாகிய ஈசன் எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் அந்தராத்மாவாக நின்று, ஒரு வடிவத்தைப் பல வடிவங்களாகச் செய்கிறான். இவ்வாறு அந்தராத்மாவைத் தமக்குள் காணும் ஞானிகள் நித்தியமான இன்பத்தை எய்துவார்கள். ஒருமையைக் காணாதவர்களுக்கு இன்பம் இல்லை.”

முண்டக உபநிஷத்தில் முனிவர் உபதேசிக்கும் மந்திரம் வருமாறு:

யதா தத்ய: ஸ்யந்தமாதா: ஸமுத்தே அஸ்தம்

கச்சந்தி நாமருபே புஷாய |

ததா வித்வாத் நாமருபாத் விமுக்த: பராத்பரம்

புருஷம் உபபதி திஸ்யம் ||

அதாவது:

“ஓடும் பல நதிகள் கடலில் சேர்ந்து தம் வேற்றுமைகள் நீங்கி, கங்கை, விந்து, காவேரி நருமதை என்ற பெயர்களும் வேற்றுமைகளும் நீங்கி, ஒன்றாகிவிடுவது போல் ஞானிகள், வெவ்வேறு பெயரும் உருவமும் கொண்ட பொருள்களின் ஒருமையைக் கண்டு வேற்றுமை யுணர்ச்சியை அகற்றி விடுபட்டு, ஒளிரும் பரம்பொருளை அடைவார்கள்.”

“நதிகள் கடலைச் சேருவதுபோல, ஞானிகளின் அறிவுக்கடலில் எல்லாப் பொருள்களும் வேற்றுமையொழிந்து ஒருமைப்படுகின்றன. ஞான ஒளி பெற்றுப் பரம்பொருளைக் கண்டதும், ஆத்மா முத்தி யடைகிறது. காண்பது வேறு, அடைவது வேறு அல்ல. காணாததையா யிருப்பதால், கண்டதும் அந்தத் தடை நீங்கிப் பரமாத்மாவை அடையலாம். ஆகையால் ஈசனைக் ‘காண்பதும்’ ‘அடைவதும்’ ஒன்றே.

24. அறிவுக்கு எட்டாத பொருள்

பரமாத்மாவின் லட்சணங்களைச் சொல்ல முடியாது.

ந தத்ர சக்ஷா: கச்சந்தி ந வாக் கச்சதி ||

அது கண்ணால் காணக் கூடியதல்ல; மொழிகளால் விளக்கக் கூடியதல்ல.

யத் வாசா அனப்பயிதம்

யேன வாக் அப்யுத்யதே

தத் ஏவ ப்ரம்ம த்வம் வித்தி

ந இதம் யத் இதம் உபாஸதே ||

“சொல்லால் அதை விளக்க முடியாது. அதனினின்று அல்லவோ சொல் என்பதே உண்டாகிறது. அதுவே பிரம்மம். பிரம்மம் என்று பெயர் வைத்துச் சாதாரணமாகத் தொழுவதெல்லாம் பிரம்மம் அல்ல.”

யன் மனஸா ந மனுதே

யேந ஆஹு: மநேந மதம்

தத் ஏவ ப்ரம்மம் த்வம் வித்தி

ந இதம் யத் இதம் உபாஸதே ||

“மனதைக் கொண்டு நினைப்பது பிரம்மம் அல்ல. எந்த சக்தியால் மனம் நினைக்கிறதோ அதுவே பிரம்மம்.”

யத் சக்ஷாஷா ந பச்யதி

யேந சக்ஷாத்தி பச்யதி |

தத் ஏவ ப்ரம்ம த்வம் வித்தி

ந இதம் யத் இதம் உபாஸதே ||

“கண்ணால் பார்ப்பது பிரம்மம் அல்ல, பிரம்மத்தினால் கண்பார்க்கிறது.”

யத் ஸ்ரோத்ரேண த் ச்ருணோதி
 யேந ச்ரோத்ரம் இதம் ச்ருதம் |
 தத் ஏவ ப்ரம்ம த்வம் வித்தி
 ந இதம் யத் இதம் உபாஸதே ||

“காதுகளால் கேட்பது பிரம்மமல்ல, எதனால் காது கேட்கிறதோ அதுவே பிரம்மம்.”

யத் ப்ராணேந ந ப்ராணிதி
 யேந ப்ராண : ப்ரணீயதே |
 தத் ஏவ ப்ரம்ம த்வம் வித்தி
 ந இதம் யத் இதம் உபாஸதே ||

“உயிர்ப்பது பிரம்மம் அல்ல. எதனால் சுவாசம் சுவாசிக்கிறதோ அதுவே பிரம்மம். ஜனங்கள் சாதாரணமாகத் தொழுவதெல்லாம் பிரம்மம் ஆகாது.”

மேற்கண்ட மந்திரங்களின் பொருள் என்ன வென்றால் பரம்பொருளின் லட்சணங்களை நேராக விளக்க முடியாது. நம்முடைய உணர்ச்சியும், அறிவும், புத்தி விவகாரமும், எல்லாம் அப்பொருளின் வேலையே யான படியால், அவைகளைக் கொண்டு பரம்பொருளை அறிய முடியாது. பிரம்மத்தைக் கண்ணால் பார்க்கவும் காதால் கேட்கவும் மூக்கால் மோந்து பார்க்கவும் முடியாது; அந்தராத்மாவின் சக்தியே இச் செயல்களுக்கு ஆதாரம். பிரம்மத்திற்குப் பார்க்கக் கண் அவசியமில்லை. கேட்கக் காதுகள் வேண்டியதில்லை. காதும், கண்ணும், சுவாசமும் வேலை செய்வதே பிரம்மத்தினால். அப்படியிருக்க, அப்பொருளுக்கு இக் கருவிகள் எதற்கு என்பதும் இந்த மந்திரங்களுக்குள் அடங்கியிருக்கிறது.

வண்டி ஓடுவது சக்கரம் உருளுவதால்; வண்டி சக்கரத்தை உருட்டப் பார்ப்பதுபோலாகும் நம் அறிவி

னால் பிரம்மத்தைக் காணப்பார்ப்பது. எவன் பரம்பொருளைத் தான் அறிய முடியாது என்று உணருகிறானோ, அவனே அதை உண்மையில் அறிந்தவனாவான். அறிந்து விட்டேன் என்று ஒருவன் எண்ணினால் அவன் அதை அறியவில்லை என்பதற்கு அந்த உணர்ச்சியே சான்றாகும். தெரிந்துகொண்டேன் என்பவனுக்குத் தெரியவில்லை; தெரியவில்லை என்பவனுக்குத்தான் தெரிந்தது. இதற்கு மந்திரம்:—

யஸ்ய அமதம் தஸ்ய மதம்
 மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ : |
 அவிஞ்ஞாதம் விஜாததாம்;
 விஞ்ஞாதம் அவிஜாததாம் ||

மேற்கண்ட மந்திரங்கள் கேளுபநிஷதத்தினின்று எடுக்கப்பட்டவை. இவ்விஷயம் சங்கிரகமாக அடியிற்கண்ட முண்டக உபநிஷத மந்திரங்களிலும் சொல்லப்படுகிறது.

யத் தத் அத்ரேச்யம் அக்ராஹ்யம் அகோத்ரம்
 அவர்ணம் அக்ஷு : ச்ரோத்ரம் தத் அபாணி பாதம் |

நீத்யம் விபும் ஸர்வதம் ஸுஸாக்ஷம்
 தத் அவ்யயம் யத் பூதயோநம் பரிபச்யத்தி தீரா : ||

“பரம்பொருளைப் பார்க்க முடியாது; பிடிக்க முடியாது. அதற்குக் குலம் இல்லை, ஜாதி இல்லை. அதற்குக் கண், காது, கை, கால் முதலிய அங்கங்கள் இல்லை. அது நித்தியமாய் எங்கும் பரவி நிற்கும் மிக நுட்பமான பொருள்; அழிவற்றது. அனைத்துக்கும் அது பிறப்பிடம். இவ்வாறு அதை ஞானிகள் அறிவார்கள்.”

யதா ஊர்ணநாபி: ஸ்குஜதே க்ருஷ்ணதே ச

யதா ப்ருதிவ்யாம் ஓஷதய: ஸம்பவந்தி |

யதா ஸத: புகுஷாத் கேசலோமாநி

ததா அக்ஷராந் ஸம்பவதி இஹ விச்வம் ||

“சிலந்திப் பூச்சித் தன்னிலிருந்து நூலை உண்டாக்கி அதைப் பற்றிக்கொண்டு நிற்கிறது. அதைப் போலவும், பூமியிலிருந்து செடிகள் உண்டாவது போலவும், தலையிலும் உடலிலும் மயிர் முளைப்பதுபோலவும் உலகம் யாவும் பரம்பொருளிலிருந்து உண்டானவை.”

ப்ரம்ம ஏவ இதம் அம்ருதம் புரஸ்தாத் ப்ரம்ம

பஸ்சாத் ப்ரம்ம தக்ஷிணதஸ்ச உத்தரேண |

அதஸ்ச ஊர்த்துவம் ச ப்ரஸ்ருதம்

ப்ரம்ம ஏவ இதம் விச்வம் இதம் வரிஷ்டம் ||

“முன்னாலிருப்பதும் பிரம்மம். பின்னாலிருப்பதும் அதுவே. வலமும் இடமும், கீழும் மேலும் இந்த அகில விசுவம் முழுதும் எங்கும் இறுதியற்ற கடவுளே பரவி நிற்கிறது.”

25. முடிவுரை

“ பன்னரு முபநிட தாலெங்கன் நூலே
பார்மிசை ஏதொரு தூலிது போலே”

எல்லா மதங்களினுள்ளும் உத்தமமான மதம் நமது வேதாந்தம். அது ஓர் உலர்ந்துபோனகட்டை யென்று சிலர் எண்ணுவது தவறு. அது நிழலும் கனியும் தரும் உயிருள்ள மரம். சத்தியமே அதன் உயிர். சத்தியம் என்றைக்கும் உலர்ந்து போகாது. பசித்த பிராணி உணவு தேடுவதுபோல், நம்முடைய முனிவர்கள் உண்மையைத் தேடியலைந்தார்கள். உபநிஷத்துகளைச் சரிவரப் படித்தால் இதை உணரலாம். உணர்ந்து முனிவர்களையும் கௌரவித்து நாமும் தன்னம்பிக்கை அடைந்து பெரும் பயன் பெறலாம்.

பௌதிக ரஸாயன சாஸ்திரப் புலவர்கள் எவ்வாறு சோதனைச் சாலைகளில் சத்தியப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு பிரகிருதி உண்மைகளைத் தேடிச் சோதித்துத் தாம் கண்டதைச் சொல்கிறார்களோ, அவ்வாறே ஆத்ம விஷயத் தைப்பற்றி நம் முன்னோர்களான முனிவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து கண்டறிந்ததைச் சொன்னார்கள். ஹிந்துமத சாஸ்திரங்களில் அறிவே பிரமாணம். அறிவை உபயோகித்து, அனுமானித்து ஏற்படுத்திய கொள்கைகளே ஹிந்து தருமம். அறிவும் விவேகமும் தெளிவுபட நன் னடத்தை, ஆத்மசுத்தம், சாந்த நடுநிலை, இவைகளை முனிவர்கள் நியமித்துக்கொண்டார்கள். தேகத்தையும் மனதையும் வசப்படுத்தி அடக்கியாள வழி தேடி, பிறருக்கும் காட்டினார்கள். உண்மை ஒன்றையே லட்சியமாகக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்து தாம் கண்ட தத்துவங்களை, பின்னால் வந்தவர்களுக்கும் பயன்படுவதற்காக முனிவர்கள் எழுதி வைத்தார்கள். இதுவே சாஸ்திரம்.

சாஸ்திரம் என்பது குருட்டு கம்பிக்கையல்ல. சாஸ்திரம் என்பது எழுதித் தீர்த்துப்போன பொருளும் அல்ல. சத்தியம் என்பதை முடிவாக யாரும் காணவில்லை. காணக்காணச் சத்தியம் வளர்ந்துகொண்டே போகும். சாஸ்திரமும் அவ்வாறே. சத்தியமே பாரம்பொருளை அடையும் வழி. பாதைமேல் கல் பரப்பி நடக்கச் 'சௌகரியமாகச் செய்வதுபொல் தெய்வத்தை அடையும் மார்க்கத்தின் கல்பாப்பு சத்தியமாகும்.

ஸத்யமேவ ஜயதே ந (அ)ந்ருதம்

ஸத்யேந பந்தா விநதேந தேவயான :

“ உண்மையே வெற்றி பெறும். பொய்யைக்கொண்டு வெற்றியடைய முடியாது. தெய்வத்தை அடையும்பாதையின் துளவரிசை சத்தியம்.”

உபநிஷத்துகளையும் பகைத்தேதையையும் மக்கள் படித்து, ஆத்ம சுத்தி யடைந்து, அறிவும் விவேகமும் பெற்று, கடமைகளைச் சரிவரச் செய்து, வாழக் கற்றுக் கொண்டார்களானால் நம்முடைய நாடு செழித்துச் சிறப்படையும்; சந்தேகமில்லை. ஆண்டவன் அருள்வானாக.

40886